

Poština plačana v gotovini.

Leto XXI. 1923.

Št. 10. Oktober.

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. — Naročnino in darove sprejema upravništvu, Jugoslovanska fiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlafi se morajo za vsako nadaljno številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za oktober 1923.

Mesečni zavetnik: **Sv. Remigij** (1. okt.)

Mesečni namen apostolstva molitve določen od sv. očeta:
Krščanska vzgoja otrok.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostol. molitve — so vsak dan še važne nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v	
			Ijubl. škof.	Iavant. škof.
1 Poned.	Remigij	Delo za zedinjenje pravoslavni	Lazaristi, Lj.	Loka
2 Torek	Angeli var.	Priporočanje angelom varuhom	Dovje	Sv. Jakob v D.
3 Sreda	Evald, m.	Verska odločnost	Tomišelj	Sv. Rup. n. L.
4 Četrtek	Fran. Asiški	Sinovi sv. Frančiška	Kamnik, fr.	Sv. Jedert
5 Petek	Placid, m.	Posvetitev družin presv. Srcu	Logatec	Razbor
6 Sobota	Bruno	Resolucije katol. shoda	1/2 Š. I. 1/2 Ind.	Trbovlje
7 Nedelja	Rožni venec	Rožni venec v družinah	Bloke	Sv. Miklavž
8 Poned.	Brigita	Čistost deklet	Rovte n. Log.	Sv. Marjeta
9 Torek	Dionizij, m.	Apostolstvo mož	Polom	Sv. Lenart
10 Sreda	Fran. Borgia	Preziranje sveta	Šmihel p. Z.	Sirje
11 Četrtek	Nikazij	Podkarpatska Rusija	Erzelj	Jurklošter
12 Petek	Maksimil., š.	Vzgoja otrok v krščanskem dubu	Sv. Gora	Videm
13 Sobota	Edvard, kr.	Naša inteligenca	Rob	Brežice
14 Nedelja	Zegnanska	Dom duhovnih vaj na Goričanah	Prežganje	Francišk.
15 Poned.	Terezija	Hudo skušani	Leoninum	v Brež.
16 Torek	Gal	Katoliško dijaštvo	Boh. Bela	Bolnica
17 Sreda	Marj. Alakok	Pravo pojmovanje češčenja S. J.	Podkraj	v Brež.
18 Četrtek	Luka, ev.	Misijski poklici	Horjul	
19 Petek	Peter Alk.	Delavci in njih družine	Golo	
20 Sobota	Janez Kant.	Mladinski domovi	Zagorje	
21 Nedelja	Uršula, d.	Ženski redovi in red. poklici	Uršul. Lj.	Rajhenburg
22 Poned.	Kordula, m.	Poštena zabava med Slovenci	Budanje	
23 Torek	Severin	Domači misijoni	Šmihel p. K.	Trapisti
24 Sreda	Rafael	Slovenci v Srbiji	Dol	
25 Četrtek	Krispin, m.	Odpadli duh. na Hrv. in Češkem	Sp. Brnik	
26 Petek	Evarist, p.	Konkordat s sv. stolico	Trnovo (Notr.)	Sevnica
27 Sobota	Frumencij, š.	Naši bogoslovci	Ig	
28 Nedelja	Simon in Juda	Apostolstvo sv. Cirila in Metoda	Črnuče	Bizelsko
29 Poned.	Hijacint, m.	Ljudske šole	Rudnik	Pišece
30 Torek	Alfonz Rodr.	Bratje laiki vseh redov	Matenja vas	Dobova
31 Sreda	Volbenk, š.	Bojniki. — Umrlj.	Radovljica	

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

Neka žena svojega sicer dobrega, a v verském življenju mlačnega soproga, ki že več let opušča prejetanje sv. zakramentov ter večkrat tudi službo božjo, da bi se spreobrnil. — Neka oseba iz Mekinj pri Kamniku.

ZAHVALE

Zahvaljujejo se: Marija Jäger iz Dola pri Ljubljani Materi božji za ozdravljenje v težki bolezni. — A. P. presv. Srcu Jezusovemu, Materi božji ter Sv. Duhu za uslišanje v neki dušni zadevi. — N. N. presv. Srcu Jezusovemu in Marijinemu za dvakratno ozdravljenje. — A. K. presv. Srcu Jezusovemu, bl. Tereziji Deteta Jezusa ter sestri Benigni za uslišano prošnjo. — Gašper N. Kraljici sv. rožnega venca za nenadno znatno zboljšanje hude bolezni po molitvi sv. rožnega venca.

Junakinja. Iz Moskve poročajo, da so boljševiki ustrelili hčerko generala Brusilova, ker je čuvala zaklade cerkve božjega Odrešenika, da bi jih ne zaplenili boljševiki. Z ozirom na očetove zasluge so predlagali zanjo pomilostitev; toda odgovorila je pogumno: »Od krvnikov ruskega naroda ne morem sprejeti nobene milosti.«

Izmed najlepših in najcenejših MOLITVENIKOV je DR. ZDEŠARJEVO.

NAVODILO za pravo pobožnost DO MATERE BOŽJE.

V knjižici sta dve sv. maši. Cena vez. izvodu 6 Din. po pošti 1 Din več. Dobi se pri »Ničmanu«, v »Novi Založbi«, »Slogi« na Poljaškem nasipu 10 v Ljubljani in v drugih knjigarnah. — Kdor kupi 10 izvodov, dobi popust.

BOGOMUŠ

Po končanih slavnostih.

Katoliški shod v Ljubljani in evharistični v Zagrebu sta končana. In naloga naša je, da se ozremo malo nazaj, da vidimo, kako je bilo; malo pa tudi naprej, da vidimo, kaj bo iz tega.

Če pogledam nazaj, moram nehote vprašati: kje naj pa začnem? Kaj naj pa povem? Kako naj pa vse opišem?

Nemogoče je opisati vse; preveč bi bilo povedati. Recimo nakratko: Lepo je bilo. Še več! Krasno je bilo, prekrasno. Tu in tam: v Zagrebu in v Ljubljani.

Pa na obeh krajih je grozilo, da bo vsa slavnost splavala po vodi. Ko smo se pripravljali; dež v Zagrebu, dež v Ljubljani. Potem pa najkрасnejše vreme in najveličastnejša slovesnost. Zdi se, da nas je Bog hotel postaviti na poskušnjo. Tako se prijateljem božjim navadno godi. Nobeno resnično dobro delo ni brez težav. Bog hoče videti, ali iščemo v pobožnosti samo svoje prijetnosti, ali smo mu pripravljene služili tudi v težavah in — z žrtvami.

Nekateri so se prehitro skesali in odšli pred časom domov. Gotovo so se potem pokesali, ko smo imeli najlepše vreme in najlepšo slavnost. Kdor bo stanoviteno do konca, bo zveličan!

Razen grozečega dežja so bile še druge težave. Dolga vožnja v slabih vozovih, slabo ležišče ali sploh nikakršno, prečute noči, utrudljiva pota. Veselje, ki smo ga užili, je bilo prav zasluženno. Tako je pravi Kdor služi Bogu samo zato in tako dolgo, dokler mu je prijetno, ta je že prejel svoje plačilo. Kdor pa je pripravljen v božji službi na žrtve, ta je pravi služabnik božji.

Kako je bilo torej v Zagrebu in kako je bilo v Ljubljani?

L V Zagrebu.

Mogočen je bil naš vhod v Zagreb. Dolga je bila naša procesija, tudi število moških častno, sredi množice naš škof, 48 zastav je kazalo pot, dve godbi sta nam

podžigali korak in vabili Zagrebčane na cesto — kakor zmagovalci smo šli skozi Illico in na Jelačićev trg ter prišli pred stolnico. Tam so nas z odprtimi rokami čakali Hrvatje, častiti križevački škof Njarađi nas je pozdravil in nam govoril dobrodošlico. Ko smo mu po našem Prevzvišenem odvrnili pozdrav, smo šli v prostrano in veličastno stolnico, izročiti prvi pozdrav in poklon Tistemu, kateremu na čast smo prišli v Zagreb.

Nato so šli naši ljudje po mestu iskat stanovanja, ki ga večinoma — niso našli, ker so njim odločenega prevzeli drugi... To je bila pač največja neprilika za naše ljudi. Če pojdemo še kdaj v Zagreb, bomo naše reditelje več dni naprej doli poslali, ki nam bodo stanovanje poiskali, pripravili in tudi — zasedli.

No, naši dobri ljudje so to nepriliko večinoma dosti mirno prenesli, kakor se spodobi takim, ki so prišli častit tistega, ki ni imel, kamor bi glavo položil...

Ob šestih zvečer pa smo se zbrali pri cerkvi sv. Katarine, ki nam je bila odločena. Zvita in skrita so pota do nje in balo smo se, da jo bodo ljudje težko našli. A ti naši ljudje so se v Zagrebu, ki je vsaj polovico večji od Ljubljane, brž spoznali in čutili nekako domače. Cerkev je bila seveda premajhna, kajti vseh Slovencev je bilo ta dan v Zagrebu — brez pretiravanja rečeno — vsaj 6000. Zbrali smo se na prostranem in čednem dvorišču, koder nam je govoril prvo pridigo č. g. Prešern, naš rójak, sedaj provincijal jezuitov v Zagrebu. Predmet govora je bil: Evharistija — naša rešitev.

Ob devetih se je pričela nočna pobožnost s pridigo presvetlega škofa lavantinskega dr. Karlina, po kateri se je izpostavilo Najsvetejše. O polnoči je bila pridiga in sv. maša ljubljanskega g. knezoškofa, pri kateri so pevcí rajsko lepo prepevali. Prej in poslej pa je po cerkvi od-

mevala glasna molitev, ki se je neprestano menjavala z lepim petjem. Kako je bilo ponoči? »Prav lušno,« je odgovoril na to vprašanje neki dober mladenič; »lepše, kakor če bi bili spali,« je odgovorila neka mladenka; »nebeško lepo,« je pristavila druga.

Ob šestih se je sv. Rešnje Telo spravilo, nato je bila zadnja pridiga: »Po kaj smo prišli v Zagreb?« Naj bo tudi tukaj dan kratek odgovor na to vprašanje: 1. Zato, da pokažemo bratom Hrvatom svoje sočutje (simpatije) in da se z njimi vred veselimo tega velikega praznika. Če kdo obhaja kako veliko slovesnost, poroko ali kaj podobnega, povabi sorodnike in sosedo, da se z njim vred veselijo. Tudi mi smo prihiteli na to svečanost kot sorodniki in prijateljski sošedje, kakor zahteva krščanska olika. — 2. Zato, da izkažemo Bogu v sv. Rešnjem Telesu med nami bivajočemu vso mogočo čast in slavo. Kol'kor moreš, tol'ko hvali! ... — 3. Da mu zadostimo za žaljenja svoja in svojih slabovernih rojakov. Koliko se žali Jezus tudi pri nas na Slovenskem, posebno s tem, da je toliko ljudi, ki v nedeljo ne gredo v cerkev, ampak pridejo samo do cerkve Boga dražit in druge pohujševati! ... — 4. Da bratom Hrvatom pomagamo, jim takorekoč pod pazduho sežemo, da bi se pri njih versko življenje dvignilo; in upamo, da se po tem veličastnem kongresu tudi bo! — 5. Prišli smo dramiti tudi naše slovenske rojake v Zagrebu. Tukaj je vse polno Slovencev, na tisoče in tisoče. A mnogi izmed njih so pozabili na vse verske nauke, ki so jih od doma prinesli, in nam ne delajo veselja in časti. Treba bi jih bilo vzdramiti k boljšemu življenju! — Govornik je skušal tolažiti ljudi zaradi dežja, ki je medtem še vedno lil. Ravno v dneh evharističnega kongresa so predstavljali v Zagrebu versko dramo (igro) »Abrahamova žrtev«. Kaj je Bog od Abrahama zahteval! In ta mož, ki ni nikoli gledal Kristusa križanega, je bil brez obotavljanja pripravljen z lastno roko umoriti svojega ljubega sina. A Bog se je zadovoljil samo z njegovo dobro voljo. Tudi od nas je zahteval samo voljo, da smo pripravljene žrtvovati mu vesele slavnostnega sprevoda, — žrtve same ni zahteval.

Velika sv. maša apostolskega nuncija ob 8. zjutraj zaradi dežja ni mogla biti na trgu pred stolno cerkvijo, ampak se je morala opraviti v cerkvi. Med sv. mašo pa je dež ponehal in se je začelo vedriti. Zato

se je slavnostno zborovanje ob pol 11. moglo vršiti pod milim nebom na trgu. Na odru se je zbral pripravljavni odbor, vsi škofje in drugi visoki gospodje. Tik za njimi pa so stale in paradirale naše slovenske zastave. Po mnogih pozdravnih in stvarnih govorih, med katerimi je bil tudi pozdrav ljubljanskega g. knezoškofa v imenu Slovencev, so se prebrale in sprejele resolucije (sklepi), po katerih naj se v prihodnje versko življenje med hrvatskim ljudstvom prenovi in povzdigne. Ljudstva je bila tolika množica, da je govorniki niso mogli prevpiti.

Popoldne okoli 2. ure nas je še kratka plohica malo postrašila. Nato pa se je nebo trajno in čisto razjasnilo. Ob 4. se je začela razvijati in se je razvila po zagrebških ulicah najkrasnejša procesija, ki je pri nas mogoča. Ni nam mogoče procesije opisovati na drobno. Pot, po kateri je šla, je bil dolg 5 kilometrov, to je eno uro hoda. Trajal pa je sprevod cele štiri ure. Ljudstvo v sprevodu so cenili na kakih 80.000, gledalcev na cesti pa kakih 120.000 ljudi. Tako je bilo na cesti okoli 200.000 ljudi. Procesija je bila silno slikovita. Hrvatski preprosti narod je nastopil v svoji pisani narodni noši, ki je po raznih krajih različna. In molil in prepeval je ta narod neutrudljivo ves čas med procesijo, da je bilo veselje!

Najlepši del procesije pa, smemo reči, je bil slovenski. Naše število, naši dve salezijanski godbi, naše krasne zastave, naše narodne noše in naše petje, vse to skupaj je — kakor smo slišali izrečno — celemu Zagrebu »imponiralo«. Upamo torej, da smo s svojim pohodom evharističnega kongresa svoj namen dosegli.

Vsa ta velika reka ljudstva se je na koncu zlila v jezero ljudi na Jelačićevem trgu, kjer je bil postavljen oltar. Najganljivejši trenutek je bil, ko je vsa ta silna množica kakor iz enega grla zapela posvetilno himno, ki jo zna na Hrvatskem vsak človek: »Do nebes naj se razlega...!« — Po kratkem govoru djakovskega škofa Akšamovića se je ves narod posvetil Jezusovemu Srcu, nakar se je preneslo Najsvejteše v stolno cerkev, kjer je bil slovesen sklep.

Evharistični kongres se je obnesel nad vse sijajno in vлил hrvatskim katoličanom novega poguma in upanja na lepšo bodočnost. Naj bi bil res začetek novega cvetočega verskega življenja! — Neki slovenski duhovnik je rekel drugi dan: »Ko bi se med

tem dobrim ljudstvom delalo, kakor se dela pri nas, hrvatska dežela bi bila v verskem oziru — paradiz v Evropi« ...

II. V LJUBLJANI.

Katoliški shod ljubljanski so opisali že drugi slovenski isti, tako da ni treba pa tudi mogoče ni nam opisati ga natanko.

Nakratko rečemo: V. slov. katoliški shod je dosegel višek pri nas mogoče veličastnosti. Ljudstva — kljub močnemu deževju prejšnjega dne — tožko, da so bile ljubljanske ulice in trgi premajhni. Na shodu so bili skoro vsi jugoslovanski škofje, zastopnik sv. očeta, vlada in kralj sam. Kaj imenitnejšega ni mogoče skupaj spraviti — razen če pridejo sv. oče, papež, enkrat sami na katoliški shod v Ljubljano ...

Namesto mnogih besedi naj vam par slik poda malo pogleda na shod. Seveda slike ne morejo nikdar podati popolnoma jasne podobe tega, kar je v resnici bilo.

Na zunaj je bil katoliški shod torej lep in mogočen, da si kaj več ne moremo želeli. Njegov glavni namen pa ni bil njanja manifestacija, marveč glavni namen je bil ta: vse naše katoliško življenje sedanjim potrebam primerno urediti, zlasti pa naše katoliško življenje versko poglobiti!

V ta namen so se sestavile številne resolucije, ki naj bodo ravnilo in vodilo pri vsem našem nadaljnjem katoliškem delu. Vsa obširna tvarina je razdeljena na 6 odsekov. Najvažnejši izmed teh odsekov, jedro vsega katoliškega shoda, je brezdvomno odsek za versko življenje in nra vni prerod. Saj je bilo slovesno proglašeno, da je glavni namen katoliškega shoda versko-nra vni prerod naroda. Zato »Bogoljub« prinaša danes resolucije tega odseka, da imamo pred očmi, kaj smo sklenili, in da moramo tudi gledati na to, kako se bodo ti sklepi dejansko izvrševali.

O vseh resolucijah je bilo v ponedeljek in torek po slavnosti nedelji po raznih dvoranah temeljito razpravljanje. Debata (razgovor) je bila večinoma živahna, sempatja kar vroča. Slišala so se razna

mnenja, zahtevalo se je, da se napake, ki so se pokazale tu in tam, odpravijo, izmenjavale so se misli, kaj je pravo in kaj je napačno in kako zadetí srednjo zlato pot do zaželjenega cilja.

Med drugim so se na odseku za narodno prosveto po primerni izjavi prebrale in na znanje vzele sledeče zahteve, ki so gotovo izraz mišljenja večine »Bogoljubovih« bralcev:

»Katoliški shod naroča vsem katoliškim prosvetnim društvom, naj strogo pazijo, da se bo vseh njih delovanje vedno ujemalo z načeli katoliške morale. Od društev in društvenih prirediteljev je treba odstranjati vse, kar na ljudstvo, posebno na mladino, kvarno vpliva. Vse prireditve, vaje in sestanki naj se vršijo po deželi, kolikor mogoče podnevi, ne ponoči. Igre naj ne bodo prepogostne in naj se izbirajo take, ki vplivajo res poučno, blažilno in nedolžno razvedrilno. Na odru se ne sme goditi nič, kar je z nra vnega stališča oporečno. Mladi ljudje morajo imeti pri igrah in vajah nadzorstvo. Nikoli, zlasti ne ponoči, naj ne hodijo fantje in dekleta iz društva domov skupaj. Nedeljski izleti naj bodo redki; božja služba zaradi njih ne sme nič trpeti! Fantje in dekleta naj ne delajo skupnih izletov! Društva naj navajajo člane v cerkev, ne nasprotno! Društva naj ne vidijo svojega namena v veselicah, ampak v tem, da članom nudijo pravo krščansko izobrazbo, zlasti vzgojo srca, ter da vodijo boj zoper ljudske napake, razvade in strasti: pijančevanje, nenravnost in surovost. Vse drugo naj bo le sredstvo k temu cilju. Verske družbe, ki neposredno vodijo v cerkev in k Bogu, naj se gojijo in pospešujejo kot najboljše sredstvo za krščansko vzgojo mladine.«

• • •

Naša naloga je zdaj skrbeti, da krasni katoliški shod ne bo samo lepa vnanjost, marveč da bo resnično dosegel svoj namen: versko-nra vni prerod naroda. Z drugimi besedami: da bomo resnično katoliško živeli in delali!

Knjižica »Nova vera« je pisana ravno zato, da ostanemo pri — stari veri. Ker se pa nova vera širi strahovito, širite tudi »Novo vero« ognjevit! — Naročajte jo v večjem številu v Dobrodelni pisarni v Ljubljani (Poljanski nasip 10). Izvod 4 dinarje; na 10 izvodov eden povrhu. Čisti dobiček se bo porabil v dobrodelne namene.

Resolucije katoliškega shoda, odsek za versko življenje in nravni prerod.

I. Smer verskega življenja.

1. Peti katoliški shod ponovno (kakor prejšnji katoliški shodi v Ljubljani) prav toplo priporoča Marijino družbo, tretji red in bratovščino sv. Rešnjega Telesa, gledajoč v njih, ako so v rokah dobrega vodstva, preizkušena sredstva za gojitev in povzdigo verskonravnega življenja, tako v posameznikih kakor v družbi.

2. V prepričanju, da je češčenje Srca Jezusovega ona pobožnost, ki more, ako jo v pravem duhu gojimo, na eni strani najuspešneje zadoščevati božji pravičnosti za grehe, na drugi strani prav tako uspešno človeka od greha odvajati ter ga napeljevati k življenju odpovedi in čednosti, prosi katoliški shod vse dušne pastirje, da to češčenje zanesejo globoko med narod. Pozivlja še posebej tretji red, Marijine družbe in salezijanska sotrudstva, da ga sistematsko širijo, ter izreka željo, da bi se družine in društva Srcu Jezusovemu posvečevala, možje in mladeniči pa v apostolstvu mož združevali.

3. Izmed čednosti, ki naj bi se v okviru češčenja Srca Jezusovega gojile, naj bi se z ozirom na veliko alkoholno razdejanje priporočala in udeleževala zlasti čednost treznosti, oziroma po nadnaravnih razlogih podprta prostovoljna odpoved od alkoholnih pijač v tej in oni primerni obliki.

II. Skrb za moške in za laiško inteligenco.

1. Ker je želeli, da bi se moški bolj udeleževali verskega življenja kakor doslej, priporoča katoliški shod, naj se versko življenje med moškimi goji posebno skrbno. Daje naj se moškim povsod prilika, da se morejo verskih vaj lažje udeleževati; prirejajo naj se zanje posebne pobožnosti; govori, prilike za prejem sv. zakramentov, zlasti duhovne vaje; gojé in skrbno naj se vodijo Marijine družbe; naj se ne pozabi, da so bile le-te sprva namenjene samo moškim, v prvi vrsti mladeničem.

2. Vsa naša mladinska organizacija, zgrajena na verskem temelju, bodi tudi v dejanju zgled pobožnega življenja. Društveno življenje naj pobožnega življenja ne ovira, ampak pospešuje in podpira.

3. Ker je versko-nravno življenje ljudskih množic zelo odvisno od načina, kako se laiška inteligenca tozadevno pred njimi udejstvuje, zato prosi katoliški shod vse

kroge svečenstva, naj posveča svetni inteligenci svojo posebno dušnopastirsko pozornost. Laiško inteligenco pa brez razlike pozivlja, da bi ob pogledu na visoke versko-nravne naloge, ki naj bi jih naš narod v smislu tega katoliškega shoda na sebi reševal, ter z ozirom na velik vpliv, ki ga lep zgled ima, rada sodelovala pri verskih in karitativnih združenjih, ter se pred ljudstvom tudi javno udeleževala pri cerkvenih pobožnostih, osobito pri prejemanju svetih zakramentov.

III. Duhovne vaje.

Ko priznavajo vsi, da nam je obnovitev in poglobitev verskega življenja nujno potrebna in so v to svrho eno najbolj preizkušenih sredstev duhovne vaje, priporoča katoliški shod vsem vernikom brez izjeme, posebno pa dijaški mladini in mladini sploh, da se radi zbirajo k letnim duhovnim vajam. Katoliški shod pozivlja verno slovensko ljudstvo, da prispeva kar najizdatneje k stavbi posebnega doma za duhovne vaje, ki ga namerava graditi prevz. knezoškof dr. Ant. Bon. Jeglič na Goričanah in izročiti v upravo in oskrbo Družbi Jezusovi, kjer bi duhovniki, inteligenca, dijaki, delavci, mladeniči in drugi stanovi imeli priliko o primernem času preko leta opravljati duhovne vaje.

IV. Za družino.

Ker je temelj vsega zasebnega in javnega življenja družina, zato opozarja katoliški shod, da je treba družinskemu življenju posvečati največjo skrb.

1. Življenje po druživih ne sme biti v škodo družinskemu življenju.

2. Pri vseh naših zahtevah po verski šoli se ne sme pozabiti, da je končno največ ležeče na domači vzgoji.

3. Starši naj se dobro zavedajo svojega svetega in resnega poklica; naj ne pozabijo, da je dober zgled najizdatnejše vzgojno sredstvo.

4. Priporoča se, da se mladeniči in dekleta, ki nameravajo stopiti v zakonski stan, o pravem času temeljito pouče o dušni in telesni vzgoji otrok. Sviri se pred sklepanjem mešanih zakonov.

5. Da bodo naše družine bolj prešinjene verskega duha in bodo v božjem varstvu lažje vršile svojo nalogo, katoliški

shod ponovno najtopleje priporoča posvete družin Jezusovemu Srcu; da se bodo družine v resnici po božjem Srcu posvečevale, da bo po njih posvečen ves narod.

V. Proti nenravnosti.

1. Vlada se pozivlja, da skrbno čuva in ščiti javno moralo. Katoliški shod zahteva, naj poklicani organi energično zabranjujejo vsako pohujšanje ljudstva, zlasti mladine. Odstranjevati se morajo od javnih izložb in javnih prostorov vse nemoralne slike in kipi; javne ljudske knjižnice naj se revidirajo in izposojevanje vseh knjig z nemoralno in protiversko tendenco prepove. Strogo se morajo cenzurirati gledališke predstave in še bolj strogo vse predstave kina, ki se jih udeležujejo množice iz ljudstva in posebej še mladina ter fantazijo bolj razdražujejo. Uporabljajo naj se vsa zakonita sredstva, da se preprečijo konkubinati in podobni pojavi javnega pohujšanja. Ples naj se kolikor mogoče omeji.

2. Krščansko ženstvo se pozivlja, naj dela krščanskemu imenu tudi čast v tem, da bo vedno brezpogojno varovalo dostojnost v obleki in z združenimi močmi delovalo na to, da se izrodki modernih nemoralnih noš zabranijo. Starše opominja katoliški shod na sveto dolžnost, da v svojih doraščajočih mladenkah ne ubijajo čuta sramežljivosti s tem, da jih oblačijo na način, ki bije vsaki sramežljivosti v obraz.

VI. Dobrodelnost.

1. Katoliški shod z žalostjo ugotavlja, da se je po vojni tudi v našem narodu razpasla sebičnost ter brezobziren in brez-

mejen pohlep po časnih dobrinah; priporoča katoličanom po vzoru božjega Odršenika dejansko ljubezen do bližnjega, ki naj se kaže v vseh delih duhovnega in telesnega usmiljenja; poudarja to tem bolj, ker svobodomiselni svet skuša krščansko dobrodelnost nadomestiti z golo humaniteto.

2. Ker pa tudi na tem polju le organizirano delo dosega potrebne uspehe, zato pozivlja katoliški shod, naj se v vsaki župniji zasnuje vsaj ena dobrodelna organizacija; ako ne društvo, vsaj dobrodelen odbor, obstoječ iz zastopnikov raznih stanov, ali pa odsek tretjega reda sv. Frančiška, oziroma Marijine družbe.

3. Katoliški shod poudarja, da je skrb za revno, zapuščeno in zanemarjeno mladino in nje dobro vzgojo najpotrebnejša dobrodelnost. Spričo nevarnosti, katerim je izpostavljena sama sebi prepuščena mladina obojega spola, posebno v mestih, industrijskih in obrtniških krajih, pozivlje katoliški shod vse zadevne činitelje cerkvenih in svetnih oblasti, kakor tudi krajevnih občinskih zastopov, da ustanovljajo na teh mestih mladinske domove, kjer bi se pod večjim poklicnim nadzorstvom mladina odtegovala nevarnostim ulice, dobivala sebi odgovarjajoča razvedrila in se versko in moralno vzgajala.

4. Znova se priporočajo vse naše že obstoječe karitativne organizacije in ustanove v krepko podpiranje. Pri vsem tem pa naj se ne pozabi, da je poleg materialne oskrbe treba skrbeti tudi za duševno življenje siromakov.

(Dalje.)

Evharistični shodi na Goriškem.

Kakor napovedano, so se vršili na Goriškem na več krajih evharistični shodi: v Idriji, v Komnu, v Logu pri Vipavi itd. Naj bosta ponatisnjena po »Goriški Straži«
tukaj opisa shodov v Idriji in Komnu.

1. V Idriji.

Dne 19. avgusta t. l. se je vršil v Idriji evharistični shod, ki se je naravnost sijajno obnesel. Huda nevihta ob pol 5. zjutraj je sicer bolj daljne ljudi odvrnila, zakaj 3 do 4 ure hoditi peš v hudi plohi ni prav prijetno. Vendar je bilo okrog 4000 vdeležencev. Ob 10. uri je govoril msgr. Ign. Valentinčič o Evharistiji v okrašeni cerkvi.

Gruberjevo mašo je izborno popeval veliki mešani zbor, katerega je spremljalo 17 mož orkestra. Popoldne od 1. do 2. je bila skupna molitvena ura, nato pa prekrasni govor g. dr. Brumata o Evharistiji in naši mladini, katerega je poslušalo vse z največjim zanimanjem. Zatem se je vršila velika procesija, pri kateri so bile zastopane vse župnije idrijske dekanije in še šebreljska, cerkljanska, otaleška, bukovska in novaška duhovnija. Poleg tega so se vdeležili spreveda tudi zastopniki raznih civilnih in vojaških oblasti. Bil je dan, kot jih je Idrija še malo doživela. Vsem, ki jim je npravstveni prerod našega naroda pri srcu, izražamo

samo željo, da bi si tudi v svojih farah privoščili slavnost, ki bi tako globoko segla v čustvovanje našega ljudstva.

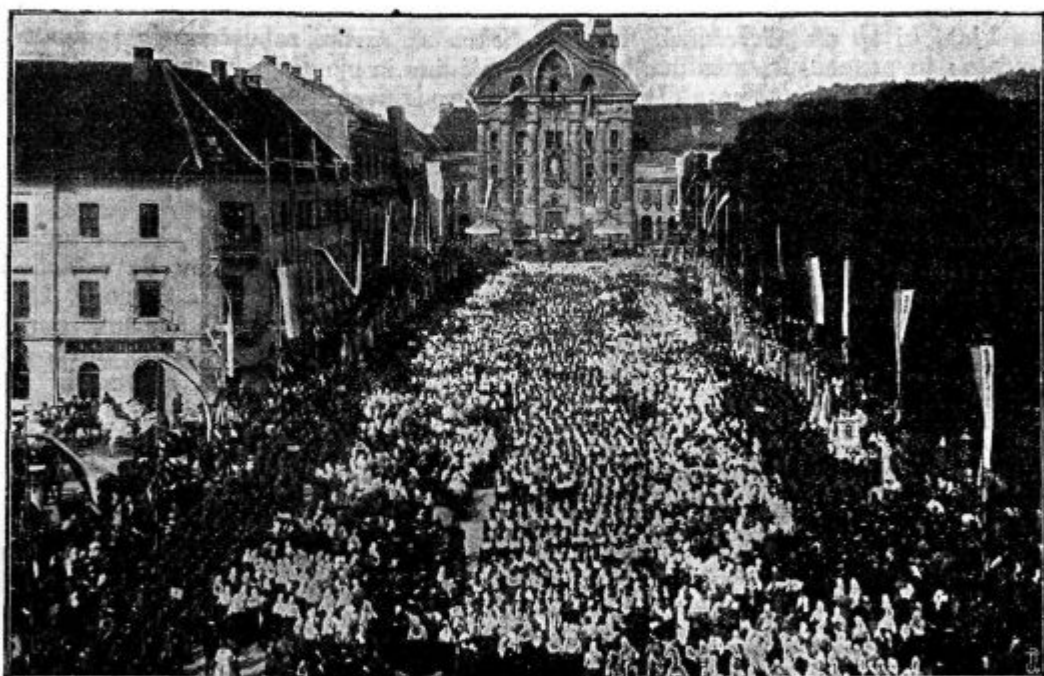
2. V Komnu.

Evharistični kongres v Komnu je bil tako veličastna manifestacija očitne vere, da zasluži natančnega opisa. Domnevo, da so naši Kraševci versko mrzli in brezbrizni, je javno ovrgel evharistični triumf, ki ga je na Mali Šmarin doživela naša kraška planota.

Prekrasni uvod k temu slavlju so tvorile tridnevne ljudske duhovne vaje, ki jih je vodil č. g. Fidler. Za notranje nevidne

note, je bila vsa črna ljudi, ki so se v procesijah prišli poklonit Bogu.

Kršni Komen je bil poln cvetja, ves v vencih, mlajih, zastavah in slavolokih, kakršnih še nismo videli. Cel teden so navdušeni občani pod vodstvom g. župana Jos. Žigona lepšali trg, posipali ceste, postavljali slavoloke in mlaje. Posebna zahvala gre družinama Mirka in Avgušтина Godnič, ki sta dokazali veliko požrtvovalnost in izpeljali umetniško dovršene slavoloke. Ni ga bilo Komenca, ki bi po svojih močeh ne pomagal: mizarji, lesni trgovci, možje in fantje — med njimi g. župan, starejšinstvo, inteligenca in duhovniki. Ome-

Katoliški shod; Sv. maša in zborovanje pred nunsko cerkvijo.

uspehe teh duhovnih vaj, katerih se je udeleževalo nebroj vernikov, ne moremo biti sodniki. Če pa sodimo te dneve nctranjega preroda po velikanski udeležbi pri obhajilni mizi, je upravičena naša sodba, da so te duhovne vaje dosegle nepričakovan uspeh. Samo v Komnu je bilo obhajanih okrog 3000 vernikov.

Temu lepemu notranjemu razpoloženju je odgovarjal krasni dan, ki je 8. septembra vstal nad spodnjim Krasom. Cele karavane vernikov so valovile proti zelenemu Komnu. Na cesti gorjanski se je čulo petje, na cesti štanjelski so vihrale zastave, cesta, ki pelje iz Rihemberka in temniške pla-

niti moramo posebej one vrle gospe in gospodične, ki so šivale baldahin za prevzvišenega knezonadškofa, pasove za fante in trakove za deklice s palmami.

Sodeloval ni samo trg, ampak vse okoliške duhovnije komenske in devinske dekanije.

Dekleta so pod vodstvom gdč. učiteljice Kavčičeve in gdč. Jos. Pavlijeve neumorno pletle vence iz žepka in lavorja ter napravile iz Komna cel vrt. Še celo Kalu ni prizanesla podjetnost Komencev. Sredi bazarja so zgradili »otok bleški« z oltarjem Matere božje in zvonikom, iz katerega je vabljivo pozvanjal zvonček. —

Skratka; celi Komen si je nadel praznično obleko. Velikanska množica ljudi se je zbrala k pontifikalu, ki ga je celebriral sam prevzvišeni nadpastir dr. Fr. Sedej ob asistenci monsignorjev Valentinčiča, Berlota in številne duhovščine iz komenske in devinske dekanije. Med slovesno mašo in procesijo je krasno prepeval pevski zbor, ki ga je izuril g. pevovodja Benedikt Trampus. Zahvaliti se je treba pri tej priliki nabrežinskim, velikodolskim in zgoniškim pevcem, ki so pomagali pri pontifikalni sv. maši. Cerkveni govor je prevzel župnik rihemberški g. Štrancar. Istočasno s slovesno mašo je bila na ličnem oltarju pred cerkvijo tiha maša, kateri so pobožno prisostvovali tisoči ljudstva, ki niso mogli v cerkev.

Pri pontifikalni maši so bila zastopana vsa županstva, učiteljstvo, uradi, odposlanec podprefekta iz Gorice, orožništvo, narodna milica itd., katerim se vsem zahvaljujemo na tem mestu.

Ob 11. so se začeli govori. Na prostornem župnem dvorišču se je zbralo nad 1000 mož in fantov, katerim sta prisrčno govorila gg. J. Vodopivec in F. Terčelj. V cerkvi Marije oberšlanske je v sveti tihoti poslušalo okrog 2000 deklet govor škofijskega voditelja Marijinih družb g. Cigoja. V cerkvi na Svetem je pa pred 1600 materami imel ganljivo propoved g. župnik Butkovič.

Popoldan je bil podoben oljčni nedelji. Ob 3. so zazvonili lepo ubrani zvonovi, zadonela godba vrlega goriškega godbenega

krožka, oglasilo se je petje in začel se je slavnostni sprevod proti pokopališču skozi idealno lep borov gozdiček Cirje mimo Spodnjega Kala do cerkve. Najsvetejše je nosil presvetli vladika goriški, spremljalo ga je 30 duhovnikov, oblastva, belo oblečene deklice s palmami v rokah in nešteta množica ljudstva. Sprevod je bil sijajen in je trajal 3 ure. Videli smo celo inteligentne može-lajike, ki so jim igrale solze v očeh. Kraševci so skalnate narave; če pa celo ti možje jokajo, te solze veliko pomenijo. Prizori med sprevodom so nas očarali. Zlasti alegorične skupine belooblečenih angelov, ki so na slavalokih trosili cvetlice in ljubko prepevali pesem »Povsod Boža«, so napravile na vse udeležence globok vtis. Zastrmeli smo zlasti ob zadnjem slavaloku, kjer je kerub s pozivom klical vernike, naj upognejo kolena pred večnim Bogom.

Takega triumfa Komen še ni doživel in prav je imel mož, ki je izjavil, da se tako slavlje ne pozabi sto let. Na oltarju pred cerkvijo je imel krasno vsebinsko in oblikovno zasnovan programatični sklepni govor preč. g. dr. Ukmar, ki je prihitel z g. svetnikom Gustinom in belooblečenimi članicami tržaške Marijine družbe v Komen. Slovesnost je zaključila posvetitev Srcu božjemu, katero so molili tisoči in se po blagoslovu mirno razšli z zavestjo, da nesejo ta blagoslov evharističnega Kralja v svoje družine. Kras se je postavil in javno izpričal svojo vero in zavednost.

Opisi drugih shodov prihodnjic.

Jezusov deviški cvet — lilija karmelskih gred.

Kje so časi, ko je napajala ledino svete cerkve mučeniška kri, ko so dehtele v njenih vrtovih škralatne rože in so deviški limbarji krasili njene poljane? ... Izlili so se v brezdanjo večnost. A rože se niso osule in lilije — niso zvenele. Še vedno se razcvitajo skrivnostni cvetovi.

Taka roža, taka lilija je nedavno dehtela na svetih gredah karmelskega zatišja. O, saj poznamo to božjo ljubljeno, čudodelko 20. stoletja, blaženo Terezijo Deteta Jezusa! Kdor jo pozna, mu že ob samem imenu zaiskri v očeh ogenj

navdušenja in vdane ljubezni do te nežne božje cvetke.

Gospod jo je namenil prav za naše dni. Vse na njej je tako ljubko in prikupljivo.

Mala Režika je bila rojena 2. januarja 1873 v francoskem mestu Alençon. V krogu ljubljenih svojcev se je že zarana navzela tiste globoke pobožnosti, ki je bila temelj njene poznejše popolnosti. Negovali so jo z najskrbnejšo vzgojo kot cvetko v cvetličnjaku. V zorni mladosti jo je že Jezus zasnubil. Velikodušno se je odzvala njegovemu klicu in zahrepenela po blaženi

¹ Nedavno nas je opomnil neki gospod, da »Terezija od Deteta Jezusa« ni pravilno slovensko, kakor ta »od« tudi pri drugih svetnikih, ki ga navadno imajo, ni pravilen, marveč se mora drugače posloveniti. Namesto Janez od Boga —

Janez božji; namesto Janez od križa — Janez križev; namesto Terezija od Jezusa — Terezija Jezusova; namesto Terezija od Deteta — Terezija Deteta Jezusa. Tudi namesto Mala Terezija bi se slovensko najbolje reklo »Terezika«.

karmelski tihoti. A mladost je bila ovira, da ji niso takoj odprli blagoslovljenega samostanskega pristana. Njena močna ljubezen pa jo je ojunčila in kmalu vidimo angelsko deklico ob nogah svetega očeta Leona XIII. z otroškovdano prošnjo, da bi ji Njegova Svetost izpolnila srčno željo. Zaupanje je zmagalo. V kratkem jo je objela sveta karmelska samota v Lisieux.

Dasi je štela šele 15 let, je vendar nadvse globoko umevala vzvišeni cilj svojega svetega poklica. Kot prava karmeličanka se je popolnoma izročila Gospodu v žrtev za njegove namene. Molitve, zatajevanja in vse duhovne zaklade je darovala po redovnem duhu predvsem za sveto cerkev in duhovnike in v žgalni dar za duše. To je naloga karmeličanke ter smoter in globoka vsebina njenega plodovitega, v Bogu skritega življenja. Mala Terezija jo je izvedla z vso popolnostjo. Vsaka prilika zatajevanja ji je bila dobrodošla, kot cvet za Jezusa. Zdaj mu je darovala pogled, zdaj besedo, to ali ono neprijetnost in nešteto tihih, neopaženih žrtev. Iznajdljiva je bila zlasti v notranjih premagovanjih. V malem zvesta, je postala tako velika, ker je imela veliko ljubezni. Nebo pa ne meri naših del, ampak jih tehta.

Njeno notranje življenje je bilo na zunanaj neznano, skrito. Sosestre niso niti slutile, da imajo v svoji sredi tak zaklad. Videle so njeno angelsko ljubeznivost, bogovdanost. Vedele so, da je Mala Terezija vseskozi vestna redovnica. Toda globine njene duše je zakrivala skrivnostna tančica... Šele tedaj je zablestel ta karmelski biser v pravi luči, ko je Gospod odgrnil zaveso, ko je deviško lilijo presadil na rajski vrt.

30. septembra 1897 je prišel po ljubljeno zaročenko, da jo ovenča z večnim blaženstvom. Dočkala je samo 24 pomladi, in že je dozorela za nebo. Tedaj pa je plula njena duša iz samostanske celice v svet in je pričela peti visoko pesem božje ljubezni. Zdaj je Vsemogočni pokazal, kaj je bila njegova ponižna nevestica. Čudež za čudežem je potrjeval splošno prepričanje, da je Mala Terezija stopala s svetniškimi koraki po stezah popolnosti.

S svojo preprostostjo, ljubečim žrtvovanjem in otroškim zaupanjem se je povzpela do tistih višin, ki so jo privedle v rajsko slavo. V domovini Solnca pa nadaljuje svojo zemsko nalogo in trosi, kot je obljubila, cvetje na širni svet.

Kdor se zateče k njej, ne odide brez nebeškega pozdrava. Nesrečni, stiskani, bolniki, vsi, vsi, kličejo karmelsko Cvetko na pomoč. In ne zastoj. Predvsem pomaga v dušnih zadevah, saj ve, kako težak je boj, ki ga bijejo srca. Nešetitim je izprosila milost poklica in jih srečno privedla do cilja. Koliko izpreobrnjenj je delo njene priprošnje! Kot zvesta vodnica stoji ob strani slehernemu, ki jo prosi pomoči. Pet obsežnih knjig priča o čudežih in uslišanjih, ki so se dogodili na priprošnjo blažene Male Terezije.

Mnogim se je tudi prikazala. Tako štiriletni deklici na Irskem, ki je molila za bolno mater. Blažena ji je prinesla šopek zvončkov s čudovitim vonjem, ki je trajal več dni. Kmalu na to je bolnica ozdravela v obče začudenje zdravnikov.

O, hitimo tudi mi k tej oblagodarjeni prijateljici Jezusovi, da se prepričamo, kako jo je Gospod povišal! Zatecimo se k njej, da tudi nas obogati z rajskim blagoslovom!

Komaj so jo bili položili v grob, že je zaslovela njena svetost po vsej zemlji. Število čudežev je postajalo čedalje večje. Vse goreče častilce Male Terezije je navdajala le ena želja: da bi sv. cerkev ovila krog deviškega čela male karmeličanke prav kmalu gloriolo (svit) blaženstva.

Leta 1914. so prvič predložili zadevo sv. očetu Benediktu XV., ki so po daljših raziskovanjih izjavili, da je Terezija Deteta Jezusa dosegla junaško stonjo čednosti.

Ko so prvič odkrili njen grob, so našli v krsti svežo in nedotaknjeno palmovo vejico, ki so jo ji bili déli v roko. Zemskih ostankov pa le peščico kosti in prahu, kot je sama napovedala.

Sv. oče Pij XI. je nadaljeval proces proglašenja. 11. februarja l. 1923. je ugotovil resničnost dveh čudežev, ki jih je izprosila Mala Cvetka. Vsi predpisi so bili srečno izpolnjeni.

Ves katoliški svet je zdaj še bolj željno pričakoval trenutka, ko se uresničijo nade in zablestj naša ljubljena v sijaju blaženstva.

Prišel je 29. april l. 1923., z vročim hrepenenjem priklicani dan, ki je izpolnil želje ne le vsega častitega karmelskega reda, ampak tudi milijonov src, ki vneto bijejo za Malo Cvetko.

Prvi dom krščanstva, prestolica svetega Petra v Rimu, se je napolnila z množicami od vseh strani zemlje, ki so prišle,

da prisostvujejo izvanredni slovesnosti. Velikanska bazilika je žarela v morju luči. Ko so slovesno prebrali odlok, v katerem proglašajo sv. stolica karmelsko Cvetko, Terezijo Deteta Jezusa, za blaženo in jo dviga na oltar, so odkrili prekrasno sliko blažene, ki jo je umetnik tako lepo zamislil. Mala Terezija kleči pred Marijo, ki nosi Jezuščka v naročju. Milo Dete izroča blaženi rajskih rož. Ona pa jih trosi na zemljo.

Zadoneli so slavnostni spevi v proslavo nanovo proglašene. Sledila je prva sv. maša s prekrasnimi molitvami v čast blaženi Mali Tereziji. Popoldansko sloves-

Sijajnih svečanosti, s katero so jo počastili v Rimu 29. aprila l. 1923., se nismo mogli udeležiti. Pozdravimo jo pa tudi pri nas in ji poklonimo svojo vdanost. Že se bližajo lepi dnevi, ko se zberemo v našem edinem karmelskem svetišču na Slovenskem; v cerkvi sv. Jožefa na Selu pri Ljubljani 15. oktobra, na dan sv. Terezije, pričnemo slovesno tridnevno v čast proglašenja blažene Male Cvetke. V nebo hiti željno hrepenenje, hite pa tudi iskreni vzdih, tihe daritve in prošnje, da bi bila ta svečana tridnevna vir najobilnejšega blagoslova. Naj bi takrat, v dneh

Odlični udeleženci na katoliškem shodu.

1. Na sedežu zagrebški nadškof dr. Bauer, 2. črnogorski nadškof dr. Dobrečić, 3. sarajevski nadškof dr. Šarić, 4. šibeniški škof dr. Jeronim Mileta.

nost je vodil sv. oče sam in s tem še povečal svečanost in splošno navdušenje.

Resnično, malo svetnikov in blaženih si je v kratkem pridobilo toliko src, kot ta nežna cvetka, ki je skrito dehtela in ovenela na karmelskem vrtu. Sama pravi v življenjepisu, ki nam ga je zapustila, da bo uživala svoja nebesa v tem, da bo rosila na zemljo dobre. Njena goreča ljubezen do človeštva še vedno žari in deluje v blagor duš. Preveva jo le ena želja: Vsa srca privedi v domovino sreče.

Marijinih skrivnostnih rož, resnično deževalo tudi rož blažene Male Terezije, zlasti na vse, ki se odzovejo njenemu ljubečemu vabilu in priromajo do samotnega Karmela.

O, pridite vsi s svojimi težnjami in prošnjami, saj ni srca, ki bi ne nosilo te ali one boleti! Pridite k Mali Cvetki, ki pripravlja čudovitih rož, da vam jih podari! Morda čaka Gospod z uslišanjem vaših namenov prav na to, da potrkate na srce njegove Ljubljenke!

Spored tridnevnic v čast proglašenja blažene Male Terezije: 16., 17. in 18. oktobra 1923. Pričetek 15. oktobra ob 5. uri popoldne. Ostale tri dni zjutraj ob šestih slovesna peta sv. maša, nato pridiga in več tihih sv. maš. Popoldne ob petih pridiga in pete litanije.

Zadnji dan slovesne tridnevnic se po-

deli papežev blagoslov, ki je združen s popolnim odpustkom.

Poleg tega je sv. kongregacija obredov dovolila vsem vernikom, ki prejmejo običajne sv. zakramente ter obišejo cerkev karmelskega reda, kjer se vrši slovesnost, vsak dan popolni odpustek.

Zlate jagode.

19.

»Kadar ponižnega ponižajo, se sam še bolj poniža; in če ga zaničujejo, se tega veseli. Če ga uporabljajo za nizka in zaničevana opravila, meni, da se mu s tem izkazuje večja čast, kakor jo zasluži, in jih opravlja kar najradovoljneje. Le pred odličnimi službami in častmi beži in jih mrzi. (Sv. Frančiška Šantalska.)

Ko je neki plemenitaš, ves zelen od jeze, sv. Vincencija Pavelskega z nesramnimi besedami sramotil, se je svetnik vrgel na kolena pred njegove noge in ga prosil odpuščanja za povod, ki mu ga je morebiti dal, da tako ž njim govori.

Ko je nekdo izmed začetnikov janse-nističnega krivoverstva imenovanemu svetniku očital njegova »kriva« načela, da bi ga pridobil za svoje nauke, je svetnik z ogorčenjem zavračal tako prigovarjanje. Ko je torej oni videl, da nič ne opravi, je svetnika na najgrši način zasramoval, ga imenoval butca in mu nj šlo v glavo, kako je mogla njegova družba takega nevedneža izbrati za vrhovnega poglavarja. »Jaz se še bolj čudim temu,« odvrne Vincencij, »kajti jaz sem daleko večji nevednež, kakor si vi morate misliti.«

Molimo! Daj mi, o Gospod, da bom živel ponižno in da bom sramotenje in žaljenje po tvojem svetem zgledu veselo prenašal; zakaj učenec ni večji od učitelja, in primerno je, da tudi jaz pijem iz keliha mojega božjega Gospoda.

20.

»Misijonarjem se mora dobro zdeti, če ljudje o njih mislijo, da so nizkega rodu in da imajo malo talenta in čednosti. Če jih kdo zaničuje ali se njih družba morebiti ponižuje, naj se tega vesele: tu imajo merilo, ki ž njim spoznajo napredek v ponižnosti.« (Sv. Vincencij Pavelski.)

Ta svetnik, ki je kaj dobro vedel, kako je poniževanje koristno, če je krščansko prenašamo, je to tako ljubil, da je neki častitljiv duhovnik, ki sta si bila velika prijatelja, o njem dejal, da ni poznal nobenega častilakomneža, ki bi bil tako hrepnel po slavi in časti, kakor ta ponižni božji služabnik po velikem poniževanju.

Molimo! Naj mi bo, o moj Zveličar, ponižnost največji zaklad na svetu, in daj mi, da ga bom s sveto potrpežljivostjo vsak dan bolj množil, ko te bom v bridkostih in zapostavljanju slavil in se vedno vadal v poniževanju.

21.

»Poniževanje in zaničevanje zares krščansko prenašati; to je poskusni kamen za ponižnost in hkrati za pravo krepost; kajti s tem postane kristjan podoben Kristusu, ki je resničen vzor vsake prave čednosti.« (Sv. Frančišek Saleski.)

Ko je bil sv. Frančišek Borgija na potu, da obiše svoje redovne hiše, je srečal nekega španskega plemiča, ki je bil prej njegov zvest prijatelj. Ko ta vidi, kako svetnik v preprosti redovni obleki peš hodi in nima nobene udobnosti, kakršnih je bil kot vojvoda Gandijski vajen, ga iz srca pomiluje in prijazno sili vanj, naj bi vendar kaj bolj zase skrbel. Svetnik pa mu smehljaje se odgovori: »Le kar brez skrbi bodite zaradi mene; nisem tak siromak, kakor se morebiti zdi, kajti vsak dan pošljem najprej služabnika, ki mi priskrbi najboljših jedi in najizbornejšo posteljo.« Ker pa dvornik smehljajoč se neverno z glavo zmajuje nad tem, svetnik nadaljuje: »Ta služabnik je spoznavanje samega sebe in misel, da sem za svoje grehe zaslužil pekel. To razmišljanje pa učinkuje tako zelo, da se mi, kamorkoli pridem in kakorkoli me negostoljubno sprejmó, vedno zdi, da se mi

daleko bolje godi, kakor zaslužim.«

O sv. Amoniju se pripoveduje, da je dosegel tako visoko popolnost, da je za vse nesramno grdo ravnanje bil tako neobčutljiv kakor kamen; nikoli mu niti na misel ni prišlo, da se mu je storila kakršnakoli krivica.

»Žalitve prenašati brez tožbâ: to so vrata, ki so šli skozi nje naši očetje, da so dospeli k Bogu,« je govoril neki svet opat svojim menihom; »ta vaja olajša in

oslajša celo to, kar se je sprva zdelo zelo težko.«

Molimo! Gospod, pač zaslužim, da me drugi zaničujejo, ker sem tvoje zapovedi zaničeval; da me žalijo, ker sem tvojo popolnost žalil; da me vsi z nogami tepajo, ker sem dovolil, da me je zli duh zaslužnil! Naj me ta misel s pomočjo tvoje milosti napolni s hrepenenjem po poniževanju!

Dar Slovencev Bosni.

Zvonovi stolne cerkve v Sarajevu so bili dar Slovencev Bosni. Pokojni vrhbosanski nadškof **dr. Stadler** se je obrnil do ljubljanskega škofa Krizostoma **Pogačarja** s prošnjo, naj bi Slovenci oskrbeli sarajevski stolnici zvonove. Misel, ki jo je škof Pogačar sprejel in izvrševati začel, je dovršil škof **Missia**, ki je sam določil glasove posameznim zvonovom. Liti so bili zvonovi

Ljubljani pri Samassi. Krasno delo!

Tudi to delo je ugrabila in uničila roparska avstrijska vojska. Ostal je samo po velikosti drugi zvon, **Marijin**. Ta še danes sameva in sam peva v zvoniku sarajevske stolnice.

Pravoslavna katedrala v Sarajevu je že davno dobila nove mogočne zvonove. Bogatim Srbom je bilo lahko oskrbeti drage zvonilo. A siromašni katoličani! Kako naj spravijo skupaj toliko vsoto? Potrudili se bodo storiti, kar bodo mogli. Ne upajo si prositi, da bi jim Slovenci še enkrat oskrbeli zvonove. Manjše vzamejo na svoje rame in jih bodo napravili sami. Le eno prošnjo imajo: Da bi hoteli biti Slovenci še enkrat tako dobri in **prevzeti nase vsaj — velikega!**

To željo je izrekel o priliki svojega bivanja v Ljubljani na katoliškem shodu sam dični sarajevski nadškof **dr. Šarić** podpisane odboru, ki že sedaj oskrbuje cerkvene potrebščine siromašnim bosenskim cerkvam in vsakoletnim novomašnikom. —

Odhor odličnemu gospodu prošnje ni mogel odreči in je **sprejel nase težko breme nabave velikega zvana.**

Prejšnji veliki zvon je tehtal 2578 kil in novi bo enak. Posvečen je bil in bo **Srcu Jezusovemu**. Z vso opremo bo stal ravno en dober **milijon kron**. No, kaj je nam Slovincem en milijon, ki zapijemo zdaj na leto samo zadacanega vina za 3 do 4 tisoč milijonov, nezadacanega pa vsaj še enkrat toliko, — nevštevši še vse druge pijačel!

Odbor se torej obrača do vse slovenske javnosti **ljublanske in lavantinske** škofije, do posameznikov, petičnikov in »ubogih vdov«, katerih vinarčkj zidajo in krasijo templje božje, kakor tudi do denarnih zavodov in podjetij, da prispevajo k skupnemu daru Slovencev. Tudi **lire** iz zasedenega ozemlja, vkolikor ni porušeno in samo podpore potrebno, kakor tudi **dolarji** naših rojakov v Ameriki so dobrodošli! Kajti to ima biti dar vseh Slovencev.

Zvonovi bodo liti v Ljubljani in bodo gotovi do **junija** prihodnjega leta.

Poklonimo torej ta lep dar dobrim, a siromašnim katoličanom v Bosni! Naj poje novi zvon v čast Srcu Jezusovemu, naj oznanja našo ljubezen do bratov, naj vabi tudi pravoslavne, da se zblizamo vedno bolj!

Darovi naj se blagovolijo pošiljati na: **Bosenski odbor**, Ljubljana, Josefinum.

„Za našega evharističnega Kralja“.

Založili smo malo brošurico »Za našega evharističnega Kralja« v zelo velikem številu iz dveh namenov. Prvi je bil, da vname najširše kroge katoliških zavednih Slovencev za misijon v Bosni; drugi pa, da pripravimo potrebno svoto skupaj, ki bi nam omogočila,

oskrbeti potrebne reči za revne bosenske cerkve.

Trdno zaupamo, da nas prijatelji širom vse Slovenije ne bodo zapustili, zlasti ne, ko slišijo željo, oziroma prošnjo ljubeznivega nadškofa vrhbosanskega, **dr. Šarića**.

V sredo dopoldne po katoliškem shodu je bilo pet članov bosenskega odbora v avdiciji pri dr. Šariću. Naš predsednik je že čakal pri nadškofu ter izvedel njegovo željo, naj bi mu vsa Slovenija pomagala pri nabavi velikega zvonca Srca Jezusovega za nadškofijsko katedralo v Sarajevem. K posvečevanju zvonov smo povabljeni vsi prijatelji Bosne, da se peljemo v Sarajevo.

Umevno pač, da se g. nadškof obrača do nas s prošnjo, naj mu pomagamo vsaj z enim zvonom. Kako bo to mogoče, ko pa še na Slovenskem nimamo povsod novih zvonov? Potom razprodaje naše brošurice: »Za našega evharističnega Kralja.« »Če kaj prinesem v

rokah, lažje kaj dobim v vsaki hiši,« pravi naša »bosenska mama«, in prav ima.

Razposlali smo na vse župnijske urade po 100 izvodov naše brošurice ter priložili položnice. Prosimo prav iskreno, naj nam teh brošuric ne vračajo, naj jih pa tudi ne puste obležati v kotu. Dobre Marijine hčere, vneti gg. katehetje ali kdorkoli naj jih razpečajo po 2 dinarja izvod in izkupiček pošljejo potom položnice ali osebno na enega sledečih naslovov: 1. Bosenski odbor, Ljubljana, Poljanska cesta, Jožefinum; 2. Maribor, Lizika Kočjaž, Cankarjeva ulica; 3. Ptuj, Bosenski odbor, minoritski samostan.

M.

Misijonski koledar za leto 1923.

O lanskem letniku tega koledarja smo rekli, da je šel kot maslo. Tako je bil zanimiv in tako poceni, da ga je hotel vsak imeti. Letošnji bo šel še bolj, ker bo še bolj ugajal. »Razlikuje se od lanskega — pravi uredništvo — le v kolikor je lepši; bogatejši po vsebini in slikah. Tudi papir je boljši in so zato slike bolj jasne.« Prav res! Silno zanimiv. Nad 50 slik! 130 strani! Da so ga sploh mogli dati za 6 dinarjev!

Poslušajte, kako lepo govori koledar v uvodu Slovincem!

»Pošilja me tisoč milijonov poganov, ki sedijo v temi in smrtni senci. Njih neumrljive duše vpijejo po rešitvi, hrepene po darovih zveličanja in srečnih nebesih.

Pošilja me 40 tisoč misijonarjev, misijonskih bratov in požrtvovalnih sester, ki delujejo v poganskih deželah.

Pošiljajo me milijoni spreobrnjencev, da bi se v njih imenu zahvalil tistim, s katerih pomočjo so dosegli srečo sv. krsta.

Pošilja me sv. cerkev.

Pošilja me večni Bog: »Pojdite in učite vse narode!«

Src svojih ne zakrknite, ko božji glas zaslišite! Brž, ko me dobite v roke, naj vam srca zagore, oči vzplamte, naj se odpro vaše roke in delijo, delijo za najsiromašnejše med siromašnimi: za uboge pogane! Potem pa zopet sklenite roke in molite!

Pozdravljeni, kateri me kupite! Blagor vam, ki vas bodo moje besede ganile! Dajte meni in tisočerim mojim bratom peroti, odprite mi pot po vsej domovini in še dalje, spustite me kot orla, da poletim v vsako katoliško hišo slovensko... Lepo me pregledujte in prebirajte, pa še drugira me dajte, da misijonske misli, ki jih pri našam, prevzamejo vse verne Slovence!

Ali je treba tako knjigo še posebej priporočati? Koledar je razposlan skoro v vse slovenske župnije. Če ga niste dobili, naročite ga!

Po pošti se naroča samo v misijonišču Groblje, p. Domžale. Drugeče se dobi tudi v Ljubljani pri Srcu Jezusovem (Tabor 12), pri Sv. Jožefu nad Celjem, na Gradu pri Gorici (Miren). — Stane 6 Din in poština; ozir. 2 liri.

Nekateri izvodi Koledarja imajo znanstveno prilogo »Katoliški misijoni«. Takj stanejo 10 Din. (Priloga samo 4 Din.) Namenjena je bolj izobraženim (duhovnikom, dijakom) in društvom (knjižnicam).

. . .

V kratkem začne izhajati poseben misijonski list »Katoliški misijoni«, ki bodi vsem prijateljem misijonov priporočen! Naroča se v misijonišču v Grobljah ali v Ljubljani pri Jezusovem Srcu.

Moda pred nebeškimi vrati.

Po hrvatskem »Koledarju Srca Isusova«.

OSEBE:

1. **Biserka živič**, modna lutka. (Neokusno po modi nališana; pozneje v slovenski narodni noši.)
 2. **Zvezdana živič**, njena mati. (Bogato, okusno in čedno oblečena)
 3. **Milica**, siromašna deklica. (Siromašno, primerno oblečena.)
 4. **Stara Špela**, siromašna žena. (V obrabljeni obleki.)
 5. **Sv. Peter**. (V rimljanski noši.)
 6. **Mali angel**. (V rožnordedeči ali svetlomodri obleki.)
 7. **Smrtni angel**. (V beli obleki s črnim nakitom.)
 8. **Truma deklic**. (V slovenski narodni noši.)
 9. **Več angelov**. (V raznobarni svetli obleki.)
- Kraj:** Vrt v gozdnem kraju.
Oprava: Klopi, mize, stoli za počitek. Nedaleč kapelica. Med zelenjem se vidi zvonik in cerkvena glavna vrata.
Cas: Sedanost.

PRVI PRIZOR.

Biserka živič, sama.

Biserka (prihaja, hodi prisiljeno, nališana prav po modi): Ej, to je prostorček, da si odpočijem! Sprehodila sem se, zdaj se moram malo oddahniti. (Seda in se popravlja.) O, kako brzo hité leta! Včeraj je bil moj 17. rojstni dan. Mnogo daril je prišlo. To mojo lepo novo oblekco po najnovejši modi mi je poslala moja draga teta! Kako jo imam rada! Ona se bolj razume na modo, nego moja mamica. Ko bi bila mogla videti, kako so vsi za mano gledali, kako so za menoj šepetali! Prav gotovo so hvalili mojo lepo obleko. Mati me ne morejo videti v tej opravi: pravijo, da sem moderna lutka, in da so me prej rajši imeli, ko sem bila oblečena kot dete. Pa kaj se da ugovarjati tej obleki? Ali ni po zadnji modi? To je glavno. Take nima vsakdo. Samo jaz si lahko privoščim kaj takega. Prav elegantna je ta oprava. (Gleda obleko.) Kako je lahka, mehka, izrezana! Ni vroče v njej in vrat ni zapet, temveč po higijeni nežno razgaljen. (Ogleduje gole roke in kaže na goli vrat.) Kako tanka je ta tkanina, prav všeč mi je! Pa naj reče kdo, da niso te čipke prekrasne! In glej, trak in drugi nakit jih dela še lepše. Škoda, da nimam še kakega nakita iz ptičjega kraljestva. Potem bi bila še lepša. Nič ne de! V drugi sezoni, vem, se bo »gospa moda« poboljšala in bo njeno oblačilo bogateje okrašeno. Poglejte še moje šolenčke z visokimi peticami! Ne bi škodilo, če bi bile višje! Bolj bi se videla moja mala nožica na visoki petil! Kako je ugoden in prijeten ta prostorček! (Zeha se ji.) Oh, kako sem trudna in za-

spana od sprehoda. Naslonim malo glavo, da se odpočijem. Oči so mi težke in mi skup lezejo. (Nasloni glavo na roko, se opre na mizo in počasi zaspi.)

DRUGI PRIZOR.

Biserka in smrtni angel.

Smrtni angel se polagoma in dostojanstveno bliža. Oblečen je belo s črnim nakitjem. Na glavi ima polkrono in črno kopreno, ki kakor plašč odeva vso prikazen. V rokah ima meč in peščenato uro.

Smrtni angel (stopi pred Biserko, jo nekaj časa opazuje in se je dotakne z uro. Pri tem se prikaže električna luč in Biserka se zbudi): Ave!

Biserka (prestrašena): Kdo si? Česa iščeš tu?

Smrtni angel: Tebe!

Biserka (začudeno): Mene? Toda jaz te ne poznam!

Smrtni angel: Nič za to! Ne menim se za to, da me mnogo ljudi noče poznati.

Biserka: Pa kdo si ti?

Smrtni angel: Jaz sem smrtni angel.

Biserka (prestrašeno): Smrtni angel? Sveti Bog!

Smrtni angel (strogo): Z menoj pojdeš!

Biserka (silno prestrašena): Jaz? — To je znota. Jaz sem mlada in lahko živim še 60 let.

Smrtni angel: Niti en dan več!

Biserka: Strašno bitje si ti! (Jokaje): Glej, naša stara sosedka Neža kašlja že pet let — pa moja stara teta, ki je že leto dni slepa in mi v oporoki zapušča ves svoj veliki imetek; glej — in stric Štefan, ki je v vojski izgubil roko in nogo. Te vzemi, saj niso več za ta svet!

Smrtni angel: Tebe sem izbral!

Biserka: Kaj poreko ljudje?

Smrtni angel: Bila je in ni je več!

Biserka: In moje prijateljice!?

Smrtni angel: Žalovale bodo en dan, dva in — te bodo pozabile!

Biserka: Ah moja mama, moj ata!?

Smrtni angel: Jokala bosta, pa čas bo posušil tudi te solze.

Biserka: Oh, ti strašno bitje!

Angel smrti: Idiva, čas je!

Biserka: Samo obleko si še poravnam. Čakaj malo, da si uredim lase in trak na glavi. (Ureja obleko, uravnava trak na glavi in si gladi lase.) Saj ne morem taka pred rajska vrata!

Smrtni angel (se je dotakne z mečem po ramenu): Pojdi! Ne mudi se! Čaka naju sveti Peter.

Biserka (zameži in iztegne roke, ko se je angel dotakne z mečem in postoji nekaj časa tako): Jezus! Marija! Pomagajta! Jaz sem otrok Marijin, sem družbenka.

Smrtni angel (prime Biserko za roko in jo povede čez vrt, da prideta do cerkvenih vrat. Tu postojita. — — Električna luč! Sliši se petje: »Hvala večnemu Bogu — —«). Tukaj te bodo sodili!

Biserka: Moj Bog, kaj bo?! (Angel smrti pozvoni.)

TRETJI PRIZOR.

Biserka; angel smrti; sv. Peter z angelskim spremstvom.

(Cerkvena vrata se odpro. Ven pridejo pojoč angeli s sv. Petrom. Angeli odpojo. Sveti Peter s ključi in knjigo življenja, ki mu jo da en angel, obstane v sredi in mahne z roko. Angelsko spremstvo odide in vrata se zapro.)

ČETRTI PRIZOR.

Biserka; sv. Peter; smrtni angel.

Smrtni angel: Glej, sv. Peter, najlepši cvet mladosti. Presadi ga v raj!

Sv. Peter (prikima Biserki): Dobro, dobro!

Smrtni angel (se dotakne z mečem cerkvenih vrat, ki se odpro. Angel vstopi — in izgine. Vrata se zapro.)

PETI PRIZOR.

Biserka; sv. Peter.

Sv. Peter (pokaže na sedež): Počakaj tu.
Biserka (sede): Hvala!

SESTI PRIZOR.

Biserka; sv. Peter; stara špela.

Stara špela (pride revno oblečena): Sveti Peter — sveti Peter, odpri mi nebesa!

Sv. Peter: Kaj? V nebesa? (Temno pogleda.) Tebe, stara špela, je Gospod Bog dolgo let čakal na pokoro; zdaj boš ti prav tako dolgo čakala v vicah, preden boš smela v nebesa.

Stara špela: Toda, sv. Peter! Duša moja, ti si strožji ko trgovec Mojzes, ki mi je vselej popustil in me čakal, da sem zmogla obresti. (Pohiti pred cerkvena vrata. Začne trkati in odpirati, pa ne more odpreti.) Ni mōči noter! Ne gre pa ne gre!

Biserka (vstane, se pokloni sv. Petru in gre za staro špelo): Dovolj, sv. Peter, da vstopim tudi jaz!

Sv. Peter: Čakaj, da vidim, kaj pravi knjiga življenja. Oho! Stara špela, tukaj ni prav. (Prime jo za roko in odvede pred kaži-pot, kjer je zapisano: »Pot v vice.«) Glej, tukaj

je pot, ki drži v vice. Pojdi kar naprej, in prišla boš do vrat. Angel z ognjenim mečem stoji tam in odpira vrata. Pojdi v božjem imenu, dokler se zopet ne vidimo tu pred rajskimi vrati. (Stara špela odide med grmovjem in zelenimi nasadi.)

SEDMI PRIZOR.

Sv. Peter; Biserka.

Sv. Peter (sede na stol in položi knjigo na mizo in jo odpre): Kako ti je prišlo na misel, da prihajaš sem v taki obleki?

Biserka (primakne se k mizi): Toda, dragi sv. Peter, to je zadnja moda na zemlji! V stari modi vendar ne bom hodila po svetu. Kaj bi mi rekli v nebesih?!

Sv. Peter (s temnim pogledom): Ka-a-aj?

Biserka (priliznjeno): Nikar se ne srdi, svetnik božji, temveč — —

Sv. Peter: Molči, kaj blebetaš, odgovori, kar te vprašam!

Biserka (popravlja gube na obleki, vrže pramen las na zatilnik in poravnava si kite ali trak na glavi): Ah, kako sem nesrečna!

Sv. Peter: Kako ti je ime?

Biserka: Biserka Živič.

Sv. Peter: Tako torej, Biserka Živič si. Čakaj, da poiščem v knjigi življenja! (Išče in lista po knjigi.) Tukaj je!

Biserka: Šestnajst let mi je. V devetem letu sem prejela prvokrat sv. obhajilo, v trinajstem pa sem že postala »otrok Marijin«. Jaz sem družbenica, pa grem zdaj lahko v nebesa, ali ne?

Sv. Peter: Težko bo s tako visoko frizuro; razdrla se bo. Rajska vrata, saj vidiš, so zelo nizka in ozka. S svojo moderno obleko bi se kje zataknila in bi ostala pred vrati.

Biserka: Ali pomisli, dragi sv. Peter, da sem bila dobra in pobožna, od srca pobožna.

Sv. Peter: A tako?

Biserka: Še več ko tako! Bila sem skoro vsak dan pri sv. maši.

Sv. Peter: V tej nedostojni obleki, kajne?!

Biserka: In redko kateri dan, da se ne bi bila obhajala! Tudi to mora biti zapisano v tvoji knjigi življenja.

Sv. Peter: Seveda! In ta obleka tudi.

Biserka: Pa ne morem drugače, ko je taka moda — —

Sv. Peter: Da, da, peklena moda! Taka noša pahne mnogo ljudi v pekel.

Biserka (stisne ustnice in zajoče): Ali je to tako strašno?!

Sv. Peter: Da, še hujše, kakor si ti misliš. (Obrača liste.) Tu mora biti še mnogo tega zapisanega.

Biserka (jokaje): Moj menil Usmili se, sveti Peter!

Sv. Peter: Kaj jokaš?! Jok tu nič ne pomaga!

Biserka: Toda dragi, dobri, predobri sveti Peter, pomisli, da sem družbenka in me pusti v nebesa.

Sv. Peter: Tebe v nebesa? Nemogoče! V taki obleki že ne.

Biserka: Kako da ne?! Točno sem vedno izvrševala vse predpise in pravila »otrok Marijinih«.

Sv. Peter (resno): Ti boš meni pravila? Ti da si otrok prečiste Device v tej nečedni

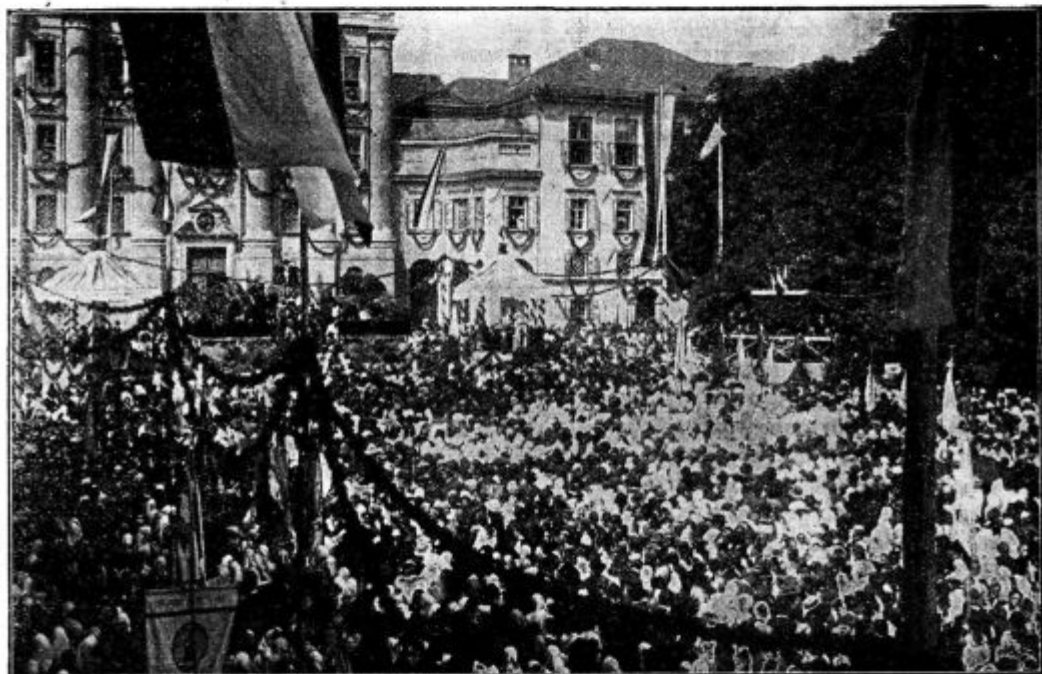
Sv. Peter: Nešteto raztresenosti v cerkvi — — —

Biserka: Vedno sem zbrano molila, v cerkvi nisem nikogar niti pogledala!

Sv. Peter: Pa so drugi tebe; niso molili, marveč so gledali tvojo obleko. Kaj naj v takem oblačilu prihajamo pred božje Veličanstvo? Ali nimaš doma ogledala, da bi videla, kako nečedna si?

Biserka: Da sem to vedela, ne bi se bila tako nosila.

Sv. Peter: Lepa preprostost! Šestnajstletna deklina je bila kamen spotike, pa da ni vedela za to!!? Nosila je prozorno obleko, neokusno

Pri slovesni sv. maši na katoliškem shodu.

Pred cerkvijo na sredi oltar, na straneh šotora za kralja in nuncija.

obleki? To je nedostojno za pošteno deklico! S tem mešaš ljudem pamet na ulici, v cerkvi, v družbi — —

Biserka (z globoko žalostjo): Moj Bog! (Vzdihuje.)

Sv. Peter: Poslušaj, kaj je tu zapisano. (Bere): Grde misli, slabe želje, brez števila ...

Biserka: Ne, ne! To je po zmoti pripisano mojemu imenu. Nikdar nisem nelepih stvari mislila.

Sv. Peter: Ti sama ne, pa si druge s svojo obleko v to navajala.

Biserka: Joj meni, bila sem kriva tujih grehov!

izrezano in nališpano, pa ni opazila!? — Neumnost! V ničemurnosti in modi je bila poslušna izkvarjenosti, pa si tega ni bila svesta? Laž! Taka ne moreš v nebesa!

Biserka (užaljena, ključovalno): Vendar sem mnogo boljša ko tista stara Špela, ki pride kmalu v nebesa, a meni ne daš samo radi mode!

Sv. Peter: Vedi, božji naredbi se ne smemo ustavljati. Ona žena ni tako poučena in vzgojena ko ti. Več milosti si prejela, moraš imeti tudi več dobrih del. Vendar povprašam bl. Devico Marijo, kaj ona misli. Potrpi malo.

Biserka (pokrije z rokama obraz in joče): Gorje meni, kaj bo z menoj?!

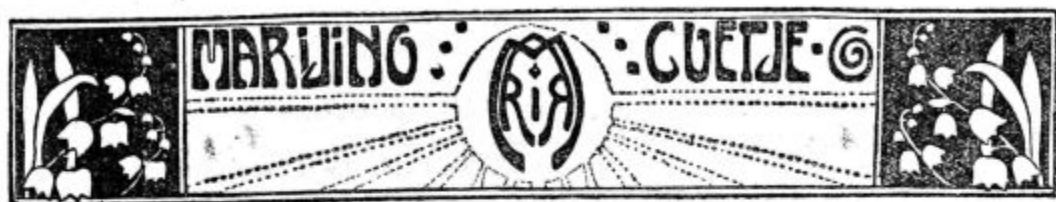
Sv. Peter: Ti misliš, da si dobra in svet, a se nosiš kakor grešnica. Ona siromašna žena bi se sramovala obleči kaj takega!

Biserka (žalostno): Ah! Pa menda ne poj-

dem radi tega še v pekel, ko ljubim dražega Boga nad vse?...

Sv. Peter (zvoni).

(Konec prihodnjič.)

Zborovanje Marijinih družb na katoliškem shodu.

»Slovenec« je o tem prinesel to-le kratko poročilo:

Zbor otvori škofijski voditelj in naznani: V. katoliški shod mora biti mejnik tudi v zgodovini naših kongregacij. Če smo doslej delali zanje, hočemo odslej še bolj. V kratkem se otvori posebna kongregacijska pisarna. Duhovniki in laiki-kongreganisti ljubljanski so vabljeni, da bodo sodelovali v njej. Z novim letom začne izhajati glasilo za voditelje kongregacij, za družbe izide novo natančno navodilo za delo v družbah in odsekih. Dvigniti moramo kongregacije do največjega razmaha! One predvsem so poklicane delati za glavni cilj katoliškega shoda: versko-nravni prerod.

Nadaljno zborovanje je vodil provincial P. Prešern S. J., zapisnikar je bil g. Štular.

Prvi referat je imel g. dr. Merhar: »Marijinega češčenja pomen za vzgojo naroda«. S pesniško dikcijo je naslikal velik vzgojni pomen češčenja Brezmadežne. K sklepu predlaga, da napravimo v Ljubljani marijanski kongres, morda že prihodnje leto. — P. Prešern pove, da bo enak kongres bodoče leto tudi v Zagrebu.

Dr. Marko Natlačén je govoril »o kongregacijah in inteligenci«. Povedal je, da za inteligenco ne more zadostovati kongregacija z navadnimi shodi in govori. Akademična inteligenca želi in potrebuje še drugačne hrane. Potrebuje znanstvenih predavanj verske vsebine iz vseh panog bogoznanstva, da se ve orientirati v tem

kaosu sveta. S takimi predavanji se bo takoj jeseni začelo; da bi se le katoliška inteligenca tudi primerno odzvala! — Govori tudi o važnosti duhovnih vaj za inteligenco, za katere bo prilika posebno, ko se zgradi na škofovem posestvu na Goricanah »Dom duhovnih vaj«.

P. Ramšak S. J. je govoril »o kongregacijah predvsem mladeniških«. Ker v »Dom« ne bodo mogli hoditi na duhovne vaje vsi, treba duhovnih vaj za fante po posameznih župnijah. Po vseh! Naprošajo se redovniki vseh vrst, pa tudi svetni duhovniki, da bi hoteli prevzeti take duhovne vaje v sosednjih župnijah. Takoj v jeseni se mora začeti, in kakor kresovi po gorah naj gredo po župnijah, od ene do druge!

»Kongregacije in nravni prerod naroda« je bil zadnji govor, ki ga je imel g. Štular. Naše kongregacije že delajo misionjsko in apostolsko, a še veliko premalo. V kongregacijah je velika moč, ki še ni dovolj izrabljena, duševni zaklad, ki še daleko ni dvignjen. Velike in grde napake našega ljudstva — pijančevanje, nenravnost, nečistost, surovost — pričajo, da smo še veliko premalo delali. Delovanje kongregacij se mora v narodu res kaj poznati! Zato moramo družbe dvigniti k še živahnjšemu življenju in intenzivnejšemu delu! Za to bo delala nova »pisarna«.

Resolucij ni bilo nikakih, ker jih je že dosti; pač pa odločna volja, da hočemo začeti takoj izvajati vse, o čemer se je govorilo. Marija naj pa pomaga!

Kje in zakaj kongregacije ne uspevajo?

(Konec.)

Da Marijine družbe več tako ne uspevajo, je prav gotovo veliko krivo to, ker smo začeli sklepati kompromise s svetom (svetu odnehavati).

Kako strogo smo se nekdaj držali pravila, da Marijine družbe ne smejo predstavljati iger z mešanimi vlogami. In sedaj? ...

Nikar se ne motimo! Z mešanimi vlogami mladine ne bomo rešili! Mešane vloge so za mlade ljudi bližnja priložnost v greh.

Zlo je tudi, da se v katoliških izobraževalnih društvih predstavljajo igre z zaljubljeno vsebino in se prirejajo predstave prepogosto, če ne ravno vedno na enem kraju, pa v sosesčini; to nedeljo tukaj, drugo v bližini. Ker se po izobraževalnih društvih več dovoljuje, je to marsikje vzrok, da izstopajo člani iz Marijine družbe ter pristopajo v izobraževalno društvo, čez nekaj časa pa iz izobraževalnega društva v nasprotno društvo. Če pa že tega ne store, niso več tudi v naši organizaciji. Krivi smo pa mi, ki delamo kompromise s svetom in hočemo s popuščanjem reševati in svet zboljšati. Poželjivost namreč nikoli ni sita. Pomoli ji prst, pa bo hotela imeti roko, in če ji roke ne podaš, jo bo iskala drugod. Poželjivost se s tem, da se ji ustreže, ne zmanjša, ampak poveča.

Marijina družba sicer ne sme prepovedovati poštenega veselja in zabave, toda treba je velike previdnosti in čuječnosti, da ne zavlada v družbi duh časa, pohlep po uživanju.

V tem oziru se držimo načela, da naj se v Marijinih družbah predstave prirejajo le redko, ne z mešanimi vlogami, še manj z zaljubljeno vsebino. Najbolje bi bilo, da bi dostop do takih predstav imeli le člani Marijinih družb. To bi bila res domača zabava, pošteno veselje.

Tudi izobraževalna društva naj bi ne prirejale predstav čez trikrat na leto in nikdar ne z zaljubljeno vsebino. Prirejale naj bi se samo za domačine. V sosedne kraje nikar pošiljati vabil. Iz tujih krajev prihajajo na predstave samo mladi ljudje. Če so predstave ob nedeljah popoldne, opuščajo popoldansko službo božjo. Fantje

in dekleta dobivajo takrat tudi priliko za greh. Če so predstave ponoči, je pa še večja nevarnost, ko fantje in dekleta ponoči hodijo domov.

Glede plesa naj bi veljalo pravilo: Kdor ima prostovoljno nagnjenje do plesa in komaj čaka prilike, da bi spet kje plesal, ta ni za Marijino družbo. V njem vlada posvetni duh. Posvetni duh pa je sovražnik Marijinih družb.

Nobenega kompromisa s svetom! Teža gesla se moramo držati, če hočemo, da bodo Marijine družbe uspevale.

Ne pozabimo nikdar, da je Marijina družba bojna organizacija, ki se mora boriti zoper lastno meso, zoper svet in hudiča; organizacija, ki mora vzgajati boljši rod. Zato moramo od članov Marijinih družb več zahtevati kakor od drugih ljudi. Le nikar se preveč ne bojmo, da potem družbe ne bodo imele veliko članov. Polovičarji, plašljivci in omahljivci v Marijini družbi nič ne koristijo. S temi ne bomo dosegli zmage v bojih, ki čakajo katoliško Cerkev. Gedeon je s 300 junaki premagal 135.000 mož močno vojsko sovražnikov. Na enega junaka jih je prišlo 450. Junaki, krščanski junaki morajo biti kongreganisti. Na vsakih 450 nasprotnikov v fari se bo vsaj dobil en tak junak, ali ne? S takimi junaki bo Bog in Marija Devica, ki je peklenški kači strla glavo. Takih junakov ne bo užugal tudi kulturni boj.

Je še več drugih vzrokov, da Marijine družbe ne uspevajo. Pri mladeniških družbah: slabe fantovske navade, pijančevanje, ponočevanje, grešna znanja, terorizem slabih tovarišev, redko prejemanje sv. zakramentov, zlasti pa nečistost.

Pri dekletih je vzrok zlasti gizdavost, ples, posvetni duh sploh, znanja.

Velikokrat so tudi krivi starši, ki ali naravnost nasprotujejo Marijini družbi ali pa so brezbrizni in jim je vseeno, če so njih otroci v Marijini družbi ali ne.

Splošen vzrok je duh časa, materializem in zaničevanje avtoritete, rastoči odpad od Boga.

Res, zelo žalostni časi v verskem in nravnem oziru so nastopili. Sovražniki božji se organizirajo, drzno dvigajo kvišku glave, katoliški Cerkvi so napovedali boj do smrti. Organizirajmo vojsko proti so-

vražnikom Cerkve božje! Zavzemimo se s svetim ognjem za Marijine kongregacije, ki so najboljša organizacija za sedanje čase. Bolj kakor vse druge orga-

nizacije, ki jih imamo, zaslužijo Marijine družbe, da jim posvetimo vse svoje moči.
Župnik Janez Zabukovec.

Dopisi.

Naši shodi. Na angelsko nedeljo je bil poučen shod za predstojništvo deklških družb kranjske dekanije. Udeležba je bila splošno dobra, le par malih faric ni bilo zastopanih. — Za žužemberško dekanijo se je shod preložil z nedelje 16. septembra na rožnovensko nedeljo. S tem bodo te vrste shodi za ljubljansko škofijo zaenkrat končani. Čez bo le kaj uspeha!

Iz Menišije (Begunje pri Cirknici). Kako nerazumljivo se nam zdi, č. g. urednik, da morate pesmarico »Pojte!« tako vsiljevati in celo se bridko pritoževati nad Marijinimi družbami, ker si je ne nabavijo! Saj se vendar knjižica sama priporoča. Še bolj čudno pa je, da ima ravno ona toliko ugovorov! Pa ta ugovor, da nima not, še najmanj drži. Kdo pa zna teorijo na deželi? Izučeni cerkveni pevci že mogoče. Pa pesmarica je namenjena menda za preprosto ljudstvo. Pri nas je pa našla prav lepo mesto. Rabimo jo rade vsako nedeljo ter vpletamo med molitveno uro po 4 do 6 različnih pesmi. In to nam tako hitro mine, kot bi trajalo četrt ure. Gosp. organist nas je naučil tudi kantato, ki jo je prinesla 6. številka »Bogoljuba«, ter Marijin slavošpev za k sprejemu iz lanske 3. številke. Oboje nam zelo dopada. Želimo, da »Bogoljub« še kaj takega prinese. Pesmarico so si nakupili tudi šolarji, pri katerih gospod župnik zelo vpeljujejo ljudsko petje. Vprašanje po nji je še vedno; kadar se jih bo kaj več skupaj nabralo, jih zopet naročimo.

Košana. Do zdaj še ni bilo nobenega dopisa od nas v »Bogoljubu«. Zato si štejemo v dolžnost, se oglašiti zdaj ob dvajsetletnici naše Marijine družbe. Pred vojsko je družba prav dobro napredovala. V času vojske pa se je mnogo poslabšala in število članic radi nesrečnega plesa skrčilo, ki je tudi pri nas zelo divjal; zlasti ob koncu vojske. Toda lansko leto smo imeli sv. misijon in je mnogo deklet zopet pristopilo v družbo po prizadevanju č. g. Srečkota, ki so prišli takrat k nam za župnega upravitelja. Njim se imamo zahvaliti, da je družba zopet oživela. Oglasilo se je okoli 50 novink; od teh se je letos sprejelo v družbo 24. Imamo vsak mesec shod in skupno sv. obhajilo. Rade bi kaj napredovale. »Bogoljubov« imamo premalo. Upamo, da jih bo

drugo leto kaj več. Čudimo se, ko morate tako siliti knjižico »Pojte«, ko bijo me tako rade imele! (Koliko jih zelite?)

Iz Loma. Poučnega shoda predstojništva v Kranju sta se udeležili sicer le dve članici. A ena je vse zapisala in je o tem natančno poročala na zasebnem sestanku, ki se je vršil na Mali Šmarin po shodu. Take zasebne sestanke imamo in jih bomo imele odslej po vsakem shodu poleti kar na prostem, pozimi v društveni sobi. Na sestanku deklamiramo, govorimo in prepevamo. Družba šteje 37 članic, odsekov 5. V treznostnem odseku jih je 6 v I. stopnji, 15 v II.

Št. Rupert na Dolenjskem. Na Vel. mašo je deklška Marijina družba praznovala svojo 20letnico. Proslava je potekla zelo slovesno. Začelo se je zjutraj s sv. mašo in skupnim sv. obhajilom. Popoldne je bil v slavnostno okrašeni cerkvi slovesen sprejem 17 novink. Po končani cerkveni slovesnosti se je proslava nadaljevala v dvorani, kjer se je pridila kratka, pa prisrčna slavnostna akademija in za ta dan zelo primerna igra »Lurška pastirica«. — Celotna družba šteje zdaj nad 280 deklet. Splošno vlada v družbi dober duh in se v njej in po njej veliko dobrega stori. Brez vsega plevla pa seveda tudi ni. Odseke imamo sledeče: evharistični, abstinenčni, dobrodelni, pevski in olupševalni. Abstinenčni raste po zadnjem lepo uspelem treznostnem sestanku, ki smo ga imeli prvo nedeljo v juliju. Šteje že do 80 članic. Bog ga blagoslavlja, saj je v naši fari tudi med dekleti zelo potreben. Dobrodelni deluje tiho, pa pridno. Podpira reveže v domači fari, zavzel pa se bo tudi za dobrodelne akcije drugod, kadar bo treba.

Iz Dola pri Ljubljani. Naš treznostni odsek šteje sedaj 70 članov; v prvi stopinji jih je 7, v drugi 63; moških je 21 zraven. »Prerod« pošiljamo v vse vasi, posebno važne članke pa obdelamo pri orlovskih fantovskih sestankih. Treba bo še mnogo truda, da se vsaj nekoliko omeji škodljivo pitje žganja; je pač žalostno, ko tožijo nekatere delavske družine, da ni denarja za kruh, niti za potrebne šolske knjige otrokom, toda oče, prehranjevalec družine, ima pa redno vsak dan za več parov frakeljev žga-

nja. — Tisti, ki imajo s šolo opraviti, pa tožijo, kako prihajajo leto za letom manj nadarjeni otroci v šolo, pa starši se za to ne brigajo; da otrok le enkrat nekaj zasluži, pa je preskrbljen kakor mislijo. — Grd madež za našo župnijo je, da tudi pri nas kmetski starši z mnogoštevilno družino hodijo k sodniji, da bi se razporočili. Vzrok je lahkomišelnost zapravljanje

bogoslovje v Mariboru je nabrala naša družba 3500 K, za okrašenje cerkve maja 1544 K, sedaj pa nabira za svojo zastavo, Na skupen naslov prihaja Bogoljuba 60, Glasnika 30, Našega Doma 21 izvodov. Da šteje K. Z. tukaj 200 članov in Slov. Gospodar okoli 120 naročnikov, je največ zasluga Mar. družbe. — Pri slovesnem sprejemu v Marijin vrtec je

Jezusov deviški cvet — lilija karmelskih gred.

Nova blaženka: Terezika Deteta Jezusa.

in uživanje, dokler je kje vzeti, potem pa obup. Ljudje pravijo, da mora priti do žalostnega konca v družinah, kjer ne poznajo strahu božjega.

Pišeece. Naša Marijina družba šteje 102 članici. Vpeljali smo mesečno skupno sv. obhajilo in odsek za zadostilna sv. obhajila. Za

bilo maja 72 otrok, tako da šteje sedaj naš Marijin vrtec 142 članov, ki imajo mesečno sv. obhajilo. — Milost božjega Srca, Bogoljub, Glasnik in cerkveni govori naših dušnih pastirjev so storili, da se je meseca junija posvetilo Srcu Jezusovemu v naši župniji 40 družin z 250 člani.

Po domovini.

Novi splitsko-makarski škof (v Dalmaciji) dr. Klemen Bonafačić je bil posvečen dne 2. sept. v stolni cerkvi zagrebški. Posvetil ga je nadškof dr. A. Bauer; asistiral sta škof senjski dr. Jos. Marušić in šibeniški dr. P. Jeronim Mileta.

Duhovske zadeve. Kot stolni dekan pri ljubljanskem kapitulju je bil slovesno umeščen 2. septembra stolni kanonik in semeniški ravnatelj Ignacij N a d r a h. — Na župnijo Kopanj je odšel iz Ljubljane šentjakobski kaplan Ivan K o g o v š e k. — V Zagorju ob Savi je nastopil službo novi župnik V. S i t a r. — Biserni jubilej je praznoval 17. julija prof. in kanonik dr. L. G r e g o r e c pri Novi Cerkvi blizu Celja. Biseromašnik je najstarejši duhovnik mariborske škofije.

Umrli je dne 6. septembra zjutraj na svojem domu g. J o s i p P e l e, bivši kaplan v Šmartnem pri Kranju. Pokojni je bil rojen dne 14. aprila 18994 na Vrhpolju pri Moravčah. Prvo sv. mašo je imel 16. junija 1918. Bil je nato kaplan v Št. Jerneju na Dolenjskem. Vsled bolezni je bil na kasno prošnjo prestavljen v Šmartno pri Kranju. N. v m. p.!

Nadškofije v Jugoslaviji. Po novem konkordatu, ki bo po vsem soditi kmalu sprejet, bi imelo biti v naši državi pet katoliških nadškofij: ljubljanska, zagrebška, belgrajska, vrhbosanska in splitska.

Veseli pojav ob zadnjih velikih manifestacijah katoliške zavednosti v Zagrebu in Ljubljani je predvsem ljubezen, ki jo je izkazala mladina božjemu Zveličarju v najsv. Zakramentu. V Zagrebu je bilo na tisoče nežne dece pri skupnem sv. obhajilu. Pet škofov je delilo angelski kruh nedolžnim otrokom. V Ljubljani smo pa videli lepe vrste dijaštva pri mizi Gospodovi. To je vesel pojav, ki bo rodil trajne sadove. Ta mladina je veselje za sveto Cerkev, opora domovini. Naj se množi nje število!

Posvet katoliških škofov v Zagrebu. Po evharističnem slavlju v Zagrebu so imeli jugoslovanski katoliški škofje važna posvetovanja. Navzoči so bili: dr. Nikola D o b r e č i č, nadškof barski; dr. Ivan Š a r i č, nadbiskup vrhbosanski; dr. Josip M a r č e l i č, škof dubro-

vački; dr. A. B. J e g l i č, škof ljubljanski; dr. A. K a r l i n, škof lavantinski; o. Al. M i š i č, škof mostarski; o. Josip G a r i č, škof banjaluški; dr. J. M a r u š i č, škof senjski; dr. Dionizij N j a r a d i, škof križevački; msgr. Anton A k š a m o v i č, škof djakovski; dr. o. Jeronim M i l e t a, škof šibeniški; dr. D. P r e m u š i n dr. J. L a n g, pomožna škofa v Zagrebu; dr. K v. B o n e f a č i č, škof splitski; Aleksij B a z i u k, apost. administrator za grške katoličane v Bosni; msgr. F. R o ž i č, apost. vojni vikarij; F. H r d y, apost. administrator v Nišu; o. Rafael R o d i č, apost. adm. banatski; Ljudevit B u d a n o v i č, apost. adm. bački. — V razpravi so bile razne stvari, zlasti o gmotnih zadevah Cerkve in cerkvenih ustanov v Jugoslaviji; o varstvu verskega pouka v šolah in o pravicah Cerkve in staršev glede verstvene šole; dalje o konkordatu v svefo stolico.

Škofijsko sinodo so imeli v dnež od 3. do 7. septembra v C e l o v c u. Razpravljala so se važna vprašanja: 1. Načela za dekanijsko ogledovanje. 2. Nadzorstvo verskega pouka. 3. Kako pospeševati duhovske poklice. 4. Pomočki duhovskega posvečevanja. 5. Verstvene stanovske zveze v škofiji. 6. Kako obrniti v prid uspehe župnijskih misijonov. 7. Gibanje za duhovne vaje. 8. Ureditev pristojbin.

V Ljubljani na Rakovniku so se Salezijanci zopet z vso vnemo lotili dela in prizadevanja, da bi mogli s pomočjo dobrotnih src dovršiti svetišče Matere božje, Pomočnice kristjanov. Če bo šlo po sreči, bo cerkev dogotovljena in posvečena drugo jesen.

Po svetu.

Papež in ženska moda. Dne 29. julija je bila avdienca pri papežu Piju XI. Pri vhodu v kapelo sv. Damaza se pojavi naenkrat neki škof, ki je ene spuščal v dvorano, druge (izključno ženske) je pa pozival, naj se umaknejo. Med odličnimi gosti je nastala zmešnjava. Visoke gospe so vpraševale po vzroku. Škof odgovori: Švicarski gardisti imajo strog ukaz, da ne puste v Vatikan nobene gospe ali gospodične, ki ni dostojno oblečena. Nekatero dame so si pomagale na ta način, da so po možnosti popravile obleko pod vratom, druge pa so morale izostati od avdiencie. — Podobno

bi bilo treba ravnati s takim ženstvom, ki nima čuta za dostojnost, ob vseh cerkvenih svečanostih, osobito kadar pridejo za botra pri birmovanju.

Kardinal van Rossum je kot prefekt zaveda za razširjanje sv. vere zadnje tedne popotoval po severnih misijonskih krajih: po Danskem, Norveškem in Švedskem.

† **Kardinal Richelmy**. Dne 10. avgusta t. l. je umrl turinski nadškof kardinal Richelmy. Pokojni je postal škof, ko je imel šele 36 let, v 49. letu mu je bil podeljen kardinalski klobuk. Ko je umrl papež Leon XIII., je skupno z odličnimi kardinali, posebno s kardinalom Svampo iz Bologne in z milanskim kardinalom Ferrari-jem vse storil, da je prišel na papeški prestol skromni, preprosti patriarh beneški Jožef Sarto (Pij X.), ki se je odlikoval z zlatim, ljubezni do Boga in do svojih ovčic gorčim srcem. — Zdaj žive še samo štirje kardinali, ki jih je imenoval papež Leon XIII., namreč: Skrbensky, bivši nadškof olomuški; kardinal dekan Vanutelli, kardinal-duhovnik Logue in nadškof v mestu Catania: Franca-Nava.

Prenos svetinj. Dne 22. junija so v Rimu slovesno prenesli svetinje † kardinala Bellarina, ki je bil nedavno prištet med svetnike — iz cerkve Al Jesu v svetišče San Ignazio, kjer bodo njegovi zemeljski ostanke počivali poleg sv. Alojzija, nekdanjega učenca in spovedenca Bellarminovega. Takega sprevoda Rim že ni videl od zadnjega evharističnega kongresa.

Francoski narodni evharistični kongres v Parizu (od 4. do 8. jul.) je izpal sijajno. Na zberovanju je sodelovalo nad 50 škofov. Katoliške organizacije iz vse Francije so bile navzoče na svečanih shodih in cerkvenih prireditvah. Desettisoči so pristopili one dni k sv. obhajilu v raznih cerkvah. Pri zaključni pobežnosti je klečalo pred škofijsko cerkvijo naše ljube Gospe nad 100.000 francoskih katolčanov, ko je kardinal Dubois dal blagoslov z Najsvetejšim.

Nova visoka šola v Palestini. Po posebnem prizadevanju latinskega patriarha Al. Barlassina v Jeruzalemu se bo otvorilo z oktobrom t. l. vseučilišče, podobno kakor je vseučilišče sv. Jožefa v Beirutu.

V Palestini se novonaseljeni Judje nič dobro ne počutijo. Preveč jih je, da so se jeli že izseljevati, ker nimajo ne dela ne jela. Za delo Judje itak ne marajo preveč. — Splošno se čujejo tožbe, da krščanske cerkve v Palestini niso več v dobrem stanu. Tako n. pr. v cerkvi božjega groba že odpada omet, stopnice razdrapane. Angleži, ki vladajo že 4 leta

v Palestini, bi se morali kot kristjani pač malo bolj brigati za kraje, ki so vsemu katoliškemu pa tudi krščanskemu svetu dragoceni in ljubi.

Še se ponavljajo čudežna ozdravljenja v Lurdu. Letos je bilo izredno veliko romarjev na tem svetem mestu. Čudežnih ozdravljenj (prve vrste) je bilo več. Omenjamo podrobneje samo ta-le slučaj: Dne 5. julija je bila evharistiška procesija. V času, ko je škof Mignen z Najsvetejšim blagoslovil bolnico Marijo Lafon iz Montpellier-a, ki je ležala umirajoča na postelji — je hipoma ozdravela. Marija Lafon, ki je stara 40 let, je bolehalo 20 let na želodcu. Večkrat je bila operirana, zadnjikrat pred dvema letoma; toda stanje se je čedalje slabšalo. Bolnica je izgubila vse moči vsled krvavenja v želodcu in v črevih. Pripeljali so jo v Lurd takorekoč umirajočo. V trenutku, ko je prejela blaženost, je začutila strahovite bolečine v želodcu, kakor bi jo kdo s kleščami ščipal; takrat pa nastopi nekako olajšanje — mrzabost se po vsem životu. Bila je zdrava. Bolnica, ki je bila poprej 18 mesecev neprestano prikovana na posteljo, vstane, hođi brez težave in brez utrujenosti. Dočim poprej leta in leta ni mogla obdržati v sebi niti tekoče hrane, je večerjala ta dan juho, teletinc, krompir, salato in pecivo. Drugi dan jo je po naročilu zdravnika dr. Marchanda, ki upravlja zdravniški urad v Lurdu, preiskalo pet tujih zdravnikov, da preiščejo ta slučaj. Ugotovili so to-le: 1. Bolezen je bila dosegla skrajno stopnjo. 2. Ozdravljenje je hipno in popolno. 3. Ozdravljenje se ne more pripisovati naravnemu razvitku. — Pripomniti je, da je bila bolnica prej in potlej pregledana radiografsko (t. j. s pomočjo radija, ki napravi vidne tudi notranje dele človeškega telesa). — Dne 24. julija je bila na podoben način ozdravljena Ivana Fourny iz Nanteuila.

Rim. Dr. Alojzij Hudal, ki je pridržen rektorju v zavodu »Anima«, je postal papežev hišni prelat. — Svetniški proces za proglašenje papeža Pija X. med svetnike, se je začel 15. junija t. l. Predsednik komisije je kardinal-vikarij Pompili. Po 20. avgustu, ko preteče 10 let, odkar je umrl papež Pij X., se bo delo urno nadaljevalo. Grob Pijev v kripti cerkve sv. Petra obiskujejo vsak dan množice vernikov in romarjev. Lahko se torej reče: Vox populi — vox Dei! — (Glas ljudstva, glas božji.)

To so možje! Izza svetovne vojne sta nam znana francoska generala: Foch in Weygand. Na poletni oddih hodita v bretonsko pokrajino, kjer imata v župniji Ploujean vsak svoje poletno hišico. Posebnost, ki jo hočem omenjati, je v tem, da prihajata vsako nedeljo in

praznik točno, radno k sv. maši, in sicer kar med drugimi vaščani. Foch navadno stoji med službo božjo, razen pri delih sv. maše, ko je treba poklekniti; Weygaud pa vedno kleči in nikdar ne sede. Ne ta, ne drugi nimata nobenih posebnosti in sta preprosta med preprostimi, a kljub temu odlična generala-zmagovalca, ki ju vsi Francozi spoštujejo.

Odpustki

za mesec oktober 1923.

I. Odpustki celega meseca oktobra.

a) Kdor zmoli tretji del rožnega venca (pet odstavkov) v cerkvi ali doma, dobi vselej odpustek 7 let in 7 kvadragen. b) P. o. na rožnovensko nedeljo ali v osmini pod navadnimi pogoji prejmejo oni, ki na praznik in vsak dan v osmini zmolijo vsaj tretji del rožnega venca, če obenem obiščejo cerkev. c) P. o. zadobe katerikoli dan oni, ki po omenjeni osmini tekom oktobra vsaj deset dni odmolijo tretji del rožnega venca.

II. Odpustki ob določenih dnevih meseca oktobra.

1. **Torek.** Kjer se danes obhaja god angelov varihov, dobe p. o.: a) udje »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjenje; b) udje br. sv. Družine.

3. **Sreda, prva v mesecu.** P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

4. **Četrtek, prvi v mesecu. Sv. Frančišek Ser.** P. o.: a) udom br. sv. R. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni cerkvi; b) vsem vernikom v vseh cerkvah. — Tretjerednikom v. o.

5. **Petek, prvi v mesecu.** P. o.: a) udom br. sv. Reš. Telesa kakor včeraj; b) vsem, ki prejmejo sv. zakramente, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca in molijo po namenu sv. očeta.

6. **Sobota, prva v mesecu. Sv. Marija Frančiška.** P. o. vsem, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja in molijo po namenu sv. očeta; b) istim kakor 11. dan.

7. **Nedelja, prva v mesecu, rožnovenska.** Od včeraj opoldne pa do danes opolnoči dobe v cerkvah, v katerih je ustanovljena rožno-

venška bratovščina, vsi verniki p. o. pod navadnimi pogoji, in sicer tolikrat, kolikorkrat obiščejo cerkev ali kapelo in tam molijo po namenu sv. očeta. Odpustki se lahko darujejo tudi dušam v vicah. Vrh tega udom rožnovenske bratovščine trije p. o.: 1. če v bratovski cerkvi molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — P. o.: a) udom br. presv. Srca Jez.; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir.

10. **Sreda Materinstvo preč. Dev. Marije. Sv. Daniel in tovariši.** P. o.: a) udom br. naše ljube Gospe presv. Srca v bratovski cerkvi; b) istim kakor jutri.

11. **Četrtek. Sv. Serafin.** P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Frančiška; tretjerednikom tudi v župni cerkvi, kjer ni redovne.

15. **Ponedeljek. Sv. Terezija.** P. o.: a) danes ali v osmini vsem vernikom v karmelitskih cerkvah, če ne morejo obiskati redovne cerkve; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; c) udom br. presv. Rešnjega Telesa kakor 4. dan; d) udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

19. **Petek. Sv. Peter Alkantarski.** P. o. istim kakor 11. dan.

21. **Nedelja. Sv. Uršula in tovarišice.** P. o. udom br. sv. Uršule danes ali v osmini v bratovski cerkvi.

26. **Petek. Bl. Bonaventura.** P. o. istim kakor 11. dan.

28. **Nedelja, zadnja v mesecu. Sv. Simon in Juda.** P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) udom družbe sv. Petra Klaverja kakor 15. dan.

30. **Torek. Bl. Angel.** P. o. istim kakor 11. dan.

31. **Sreda. Bl. Krištof in Tomaž.** P. o. istim kakor 11. dan.

LISTNICA.

Terra ignota. Zahvalim se za izraženo sočutje in za nekatere migljaje. Smili naj se Vam pa oseba nič; samo dobra stvar, ako trpi, ta naj se Vam smili! Berite uvodni članek v zadnji številki in berite »Zlate jagode«, pa boste marsikaj razumeli! Ali menite, da so imeli svetniki na svetu bolj z rožicami postljano kakor mi grešniki? In kako so Jezusa »obrajali«? Križali so ga! — Za počitek je pa še prezgodaj. Zdaj, ko otvorimo pisarno za Marijine družbe, bomo začeli šele prav pošteno delati.

Ur.